

Regeringens proposition till riksdagen med förslag till lagar om ändring av trafikförsäkringslagen, patientskadelagen, lagen om olycksfallsförsäkring, lagen om försäkringsbolag och 33 och 49 §§ lagen om utländska försäkringsbolag

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I denna proposition föreslås att trafikförsäkringslagen, patientskadelagen och lagen om olycksfallsförsäkring ändras sålunda, att ersättningar enligt dessa lagar då ett försäkringsbolag trätt i likvidation eller gått i konkurs skall tryggas genom att en årlig garantiavgift vid behov uppbärs hos de försäkringsbolag som driver trafikförsäkring, patientförsäkring eller lagstadgad olycksfallsförsäkring.

Dessutom föreslås att lagen om försäkringsbolag ändras sålunda, att finländska försäkringsbolag förutsätts för trafikförsäkringens och den lagstadgade olycksfallsförsäkringens del på förhand gardera sig för kostnader som garantiavgiften eventuellt förorsakar genom att i sin balansräkning uppta en speciell garantiavgiftspost att användas för ändamålet. Dessutom skall lagen om utländska försäkringsbolag ändras. Också försäkringsbolag från tredje land kunde förpliktas att i sin balansräkning avsätta en

garantiavgiftspost.

Försäkringstagare som haft trafikförsäkring, patientförsäkring eller lagstadgad olycksfallsförsäkring i ett försäkringsbolag som trätt i likvidation eller gått i konkurs kan under vissa förutsättningar förpliktas att betala tillskottspremie.

Den del som gäller lagstadgade försäkringar kan enligt förslaget vid behov avskiljas från det i lagen om försäkringsbolag avsedda särskilda administrationsbo som skall bildas vid ett försäkringsbolags likvidation eller konkurs och överföras till att förvaltas av trafikförsäkringens, patientförsäkringens och den lagstadgade olycksfallsförsäkringens branschorganisationer, som sköter utbetalningen av ersättningarna och realiseringen av tillgångarna.

De föreslagna lagarna avses träda i kraft från början av 1997. Lagarna skall inte tillämpas på likvidation eller konkurs som inleds före deras ikraftträdande.

ALLMÄN MOTIVERING

1. Inledning

Ett viktigt mål för lagen om försäkringsbolag (1062/79) och tillsynen över försäkringsbolagen är att för sin del trygga att försäkringstagare och ersättningstagare får de utbetalningar som de är berättigade till. Kravet på att förmåner skall vara tryggade kommer till synes bland annat i försäkringsbolagslagens stadganden som gäller krav på försäkringsbolagens verksamhetskapital, tillgångar som utgör täckning för ansvarsskulden och särskild övervakning av försäkringsbolagens solvens. Trots lagar som reglerar försäkringsbolagens verksamhet och trots effektiv övervakning är det emellertid möjligt, att ett försäkringsbolag som trätt i likvidation eller gått i konkurs inte har medel som räcker för att täcka de ansvar som grundar sig på försäkringsavtal. Med tanke på dylika situationer kan man skapa olika garantisystem för att skydda försäkringstagarna och de försäkrade från ekonomiska förluster.

Ett garantisystem kan täcka försäkringstagarnas och de försäkrades förmåner helt eller delvis i den mån som de tillgångar som utgör täckning för försäkringsbolagets ansvarsskuld eller försäkringsbolagets övriga tillgångar inte räcker för att täcka ansvaret. Finansieringen av garantisystemet kan grunda sig antingen på statlig garanti, såsom för närvarande är fallet i Finland för bankdepositioners vidkommande, eller på försäkringsbolagens ansvar sinsemellan. I ekonomisk bemärkelse är det i det senare fallet fråga om försäkringstagarnas inbördes ansvar, om försäkringsbolagen kan överföra den av garantisystemet orsakade merkostnaden på försäkringspriserna.

Den lagstadgade olycksfallsförsäkringen utgör en del av den lagstadgade sociala tryggheten. Motsvarande drag finns också hos trafikförsäkringen och patientförsäkringen. På grund av dessa försäkringssystemens karaktär skall ersättningstagarnas rätt till full ersättning garanteras även i händelse av försäkringsbolagets likvidation eller konkurs.

2. Nuläge

2.1. Lagstiftning och praxis

För närvarande har arbetspensionsförsäkringen ett gällande lagstadgat system baserat på gemensamt ansvar. Garantiordeningen mellan arbetspensionsbolagen baserar sig på 12 § 4 mom. lagen om pension för arbetstagare (395/61), som stadgar att om till följd av att pensionsanstalt gått i konkurs någon pension eller i lagen avsedd tilläggsförmån inte längre är tryggad, skall pensionsanstalterna gemensamt svara härför eller för del därav enligt av social- och hälsovårdsministeriet fastställda grunder. De kostnader som garantisystemet orsakar påförs försäkringspremier som en så kallad utjämningsdel. Stadgandet gäller också förmåner enligt lagen om pension för arbetstagare i kortvariga arbetsförhållanden (134/62) och lagen om pension för företagare (468/69).

Inom patientförsäkringen gäller ett arrangemang där patientförsäkringsföreningens medlemsbolag enligt föreningens stadgar också ansvarar för ett insolvent medlemsbolags åtaganden. Även enligt Arbetstagarnas Grupplivförsäkringspools stadgar förbinder sig medlemsbolagen till att de grupplivförsäkringar som avtalet avser beviljas med solidariskt ansvar.

Enligt 13 kap. 16 § lagen om försäkringsföreningar (1250/87) ansvarar de övriga försäkringsföreningarna för likvidationskostnaderna och för de ersättningsfordringar som har samma förmånsrätt som innehavare av handpant, till den del de inte ens sedan försäkringstagardelägarna har påförts tilläggsavgift kan betalas med den försäkringsföreningens medel som har trätt i likvidation eller är i konkurstillstånd. Försäkringstagardelägarnas skyldighet att betala tilläggsavgift är begränsad till ett belopp som motsvarar högst ett års premier. Den påförda avgiften fördelas mellan föreningarna i proportion till deras premieinkomst enligt de senast fastställda boksluten.

Angående ömsesidiga försäkringsbolags delägars eventuella skyldighet att betala

tilläggsavgift stadgas i 10 kap. 7 § lagen om försäkringsbolag. Om delägarna i ett ömsesidigt försäkringsbolag enligt bolagsordningen skall ansvara för bolagets åtaganden, skall en tilläggsavgift utan dröjsmål uttaxeras, om på grund av uppkommen förlust eller av annan orsak försäkringsbolagets verksamhetskapital eller eget kapital inte uppfyller lagens krav eller om de tillgångar som ett bolag i likvidation eller konkurstillstånd har inte förslår till betalning av skulderna. Har delägarnas ansvarighet begränsats i bolagsordningen, skall uttaxeringen dock jämkas i enlighet härmed.

Avsikten med försäkringsbolagslagens stadganden i kap. 15 om likvidation och upplösning är att trygga på försäkringsavtal grundade fordringar, för den händelse att försäkringsbolaget drabbas eller hotas av konkurs. Detta sker genom att vissa fordringar avskiljs till ett s.k. särskilt administrationsbo, som har samma förmånsrätt till bolagets tillgångar som innehavare av handpant. Till det särskilda administrationsboet hör premieansvaret för livförsäkring och för skadeförsäkring på längre tid än tio år och ersättningsansvaret för direktförsäkring. Med undantag av livförsäkring och annan personförsäkring på längre tid än tio år är förutsättningen för att ersättningsansvar skall hänföras till det särskilda administrationsboet, att skadefallen inträffat inom två månader från den dag då likvidationen påbörjades. Tillgångar som utgör täckning för ansvarsskulden hör till det särskilda administrationsboet, till vilket dessutom utan dröjsmål skall överföras en så stor del av bolagets övriga tillgångar att tillgångarna i det särskilda administrationsboet motsvarar den ansvarsskuld som ingår i administrationsboet samt de beräknade likvidationskostnaderna. Försäkringsbeståndet överläts såvitt möjligt med tillgångar och skulder till ett annat försäkringsbolag. Ett annat alternativ är att försöka grunda ett nytt försäkringsbolag. Först om detta inte lyckas, företas utbetalningar från boet. Om administrationsboets tillgångar inte förslår till alla de nämnda utbetalningarna, har fordringar baserade på livförsäkring och personskada förmånsrätt framom andra fordringar.

I december 1987 tog social- och hälsovårdsministeriet upp frågan om en garantiordning för försäkringsbolagen med tanke på situationer då ett försäkringsbolag går i konkurs eller annars försätts i tvångslikvida-

tion. Utgående från förhandlingar mellan social- och hälsovårdsministeriet och Finska Försäkringsbolagens Centralförbund gav Centralförbundet i oktober 1988 sina berörda medlemsbolag en rekommendation som gick ut på att de, om något finländskt försäkringsbolag försätts i likvidation, skall genom försäkringsbeståndsöverföringar och kompletterande arrangemang mellan bolagen skall sträva efter att sköta de ansvar som grundar sig på inhemska direktförsäkringsavtal och åtminstone de ansvar och förpliktelser som omfattas av det särskilda administrationsboet med beaktande även av förmånsrätten i 15 kap. 10 § lagen om försäkringsbolag. Arrangemanget gällde inte den lagstadgade pensionsförsäkringen, där det finns separata stadganden om ett garantisystem.

Rekommendationen från Finska Försäkringsbolagens Centralförbund är inte som sådan juridiskt bindande för de enskilda medlemsbolagen. Varje försäkringsbolag beslutar separat om rekommendationens tillämpning på det sätt som lagen och bolagsordningen stadgar.

Rekommendationen har i praktiken tillämpats då Livförsäkringsaktiebolaget Apollo trädde i likvidation i december 1993. Efter som det var fråga om ett livförsäkringsbolag, som inte beviljade lagstadgade försäkringar, blev frågan om trygghandlet av förmånerna för ersättningstagare inom lagstadgade försäkringar inte föremål för bedömning. I samband med avgörandet om Livförsäkringsaktiebolaget Apollo ansågs det behövt att ändra lagen om försäkringsbolag bland annat sålunda, att ett försäkringsbolag med social- och hälsovårdsministeriets samtycke och då försäkringsbranschens gemensamma intresse det kräver får medverka till att trygga förmånerna enligt försäkringar som beviljats av ett bolag som trätt i likvidation eller gått i konkurs. Ändringarna trädde i kraft den 1 april 1995.

2.2. Utländsk lagstiftning och internationella överenskommelser

Utländsk lagstiftning

Det system som motsvarar den lagstadgade olycksfallsförsäkringen i Finland sköts i de flesta länder som hör till Organisationen för Ekonomiskt Samarbeta och Utveckling (OECD) av den offentliga sektorn. Sålunda är

det i dessa länder för arbetsolycksfallsförsäkringens del inte behövt att skapa ett garantisystem mellan försäkringsbolagen. Den lagstadgade olycksfallsförsäkringen sköts av privata försäkringsbolag förutom i Finland också i Belgien, Portugal, Danmark och Norge. Av dessa länder är Norge det enda som har ett gällande garantisystem mellan försäkringsbolagen.

I Sverige har en kommitté utrett bland annat behovet av skydd för försäkringstagare i händelse av försäkringsgivares obestånd. Kommittén lämnade sitt slutliga betänkande (SOU 1995:87) i augusti 1995. Skyddsarrangemangen har i betänkandet granskats speciellt utgående från garantisystemen i Storbritannien och Norge. Kommittén har inte gjort upp något förslag till skyddsarrangemang i författningsform. Frågan utreds som bäst i Sverige.

I Norge gäller garantiordningen skade- och kreditförsäkring. Arrangemanget grundar sig på reserveringar som görs i försäkringsbolagens bokslut. Exempelvis skadeförsäkringsbolagen skall årligen göra en reservering som uppgår till en procent av försäkringsbolagets premieinkomst tills dess att reserveringens sammanlagda belopp utgör 1,5 procent av försäkringsbolagets sammanlagda premieinkomst för de tre senaste åren. Den årliga reserveringen upptas i resultaträkningen som en kostnad och det sammanlagda beloppet upptas i balansräkningen. Reserveringen skall ökas sålunda, att den alltid motsvarar ovan beskrivna belopp. Avkastningen av de placerade reserveringarna kan försäkringsbolaget förfoga över. Försäkringsbolagen skall vara medlemmar i en särskild garantifond, ur vilken ersättningar utbetalas åt de försäkrade i den händelse att ett försäkringsbolag blir insolvent. Arrangemanget finansieras genom att man av de bolag som är medlemmar i fonden uppstår en avgift som uträknas i proportion till premieinkomsten för de föregående tre åren.

I Norge avlät den s.k. banklagskommittén i december 1995 ett betänkande (NOU 1995:25) med förslag till ändringar också i den garantiordning som gäller skadeförsäkringar. Kommittén föreslår bland annat att arrangemanget bara skall gälla ansvar för försäkrade risker belägna i Norge och att garantifonden skall kunna uppta lån om de årliga avgifterna inte räcker till ersättningsutbetalningen. Kommittébetänkandet har för den del av garantiordningen som gäller ska-

deförsäkringar ännu inte lett till lagstiftningsåtgärder.

Den lagstadgade trafikförsäkringen handhas förutom i Finland också i andra OECD-länder av privata försäkringsbolag. I de flesta av dessa länder omfattas den lagstadgade trafikförsäkringen av en garantiordning. Garantiarangemangen sköts i allmänhet i separata garantifonder. I fråga om hur täckande garantiarrangemanget är kan skillnaderna mellan olika länder vara betydande. Exempelvis i Österrike täcker arrangemanget bara personsador, men däremot inte saksador. Dessutom har ett absolut tak för försäkringsbolagens betalningsskyldighet satts vid 0,5 procent av trafikförsäkringsbolagens sammanlagda årliga premieinkomst. I Tyskland är de till garantiarrangemanget hörande försäkringsbolagens gemensamma maximiansvar begränsat till 30 miljoner tyska mark per kalenderår för ersättningar som är obetalda till följd av att försäkringsbolag gått i konkurs. I systemet ingår dessutom en självrisk på 2 000 tyska mark per skada.

Arrangemang som motsvarar den finländska patientförsäkringen finns i Sverige, Norge och Danmark. Norge är det enda av länderna där patientförsäkringen omfattas av garantiordning.

Europeiska unionens direktiv om skadeförsäkringsverksamhet

Artikel 45 i direktiv om samordning av lagar och andra författningar angående annan direkt försäkring än livförsäkring och med ändring av direktiv 73/239/EEG och 88/357/EEG (92/49/EEG) stadgar om medlemsstaters rätt att kräva att utländska försäkringsbolag deltar i arrangemang med syfte att trygga utbetalning av försäkringsersättningar. Enligt artikeln skall direktivet inte påverka medlemsstaternas rätt att föreskriva att företag, som utövar verksamhet inom deras territorier med stöd av etableringsfriheten eller friheten att tillhandahålla tjänster på samma sätt som företag som fått tillstånd där, skall ansluta sig till och delta i varje arrangemang som är avsett att säkerställa utbetalning av försäkringsersättning till försäkringstagare och skadelidande tredje man. Direktiven om skadeförsäkring innehåller inga stadganden med förpliktelse att trygga de försäkrades ställning genom garantisystem eller andra skyddsarrangemang.

Inom EU ingicks i anslutning till trafikför-

säkringsdirektiven ett avtal i september 1993 om ersättningsgaranti då försäkringsbolag som utövar verksamhet med stöd av friheten att tillhandahålla trafikförsäkringstjänster har underlåtit att utbetala ersättning. Om ett dylikt försäkringsbolag underlåter att uppfylla de förpliktelser bolaget har enligt standardavtalet (Gröna kort-avtalet) eller garantiavtalet mellan de nationella byråerna (i Finland trafikförsäkringscentralen) eller om dess verksamhet upphör till följd av insolvens, är den nationella byrån i verksamhetslandet enligt avtalet ansvarig för ersättningarna. Den nationella byrån i försäkringsbolagets hemstat är skyldig att återbetala verksamhetslandets nationella byrå de ersättningar denna erlagt. Avtalet har undertecknats av samtliga EU-länder utom Storbritannien och Luxemburg.

2.3 Bedömning av nuläget

I Finland sköter privata försäkringsbolag trafik- och patientförsäkringen. Till skillnad från exempelvis flera EU-stater har vårt land ett system där också den som socialförsäkring räknade lagstadgade olycksfallsförsäkringen sköts av privata försäkringsbolag.

I lagstadgade försäkringar skall de försäkrade kunna lita på att de i alla situationer får de ersättningar som lagen stadgar. Inom den lagstadgade olycksfallsförsäkringen väljs försäkringsbolaget av arbetsgivaren, inom trafikförsäkringen av fordonets ägare eller innehavare och inom patientförsäkringen av sjukhuset, samkommunen, läkarstationen osv. I dessa försäkringar kan förmånstagarer, den skadelidande eller den försäkrade i de flesta fall inte själv påverka valet av försäkringsbolag.

Ersättningar med stöd av lagstadgade försäkringar kan betalas tiotals år efter skadefallet. Ersättningsbeloppen kan bli stora. Exempelvis vid svåra personskador, då utbetalningarna omfattar ersättning för inkomstbortfall, pension, ersättning för bestående lyte och men samt ersättning för sveda och värk, kan beloppen uppgå till flera hundra tusen, ibland flera miljoner mark per fall. Om ersättningarna avbryts eller upphör på grund av försäkringsbolagets insolvens kan det äventyra vederbörandes utkomst.

Försäkringsbolagets solvens påverkas av placeringsverksamheten och skadeutvecklingen. För att vara solvent skall försäkringsbolaget dessutom ha tillräckligt eget kapital

och adekvata återförsäkringar samt en korrekt premiesättning. Även ledningens strategiska val påverkar försäkringsbolagets solvens. Exempelvis internationalisering kan vara förenad med svårhanterliga risker.

I ett land med en liten och öppen ekonomi kan också förändringarna i det allmänna ekonomiska läget vara mycket kraftiga. Av den anledningen kan stora förändringar ske i tillgångarnas värden på mycket kort tid. Förutom i placeringsverksamheten kan konjunkturväxlingarna återspeglas också i försäkringsverksamheten, exempelvis inom kreditförsäkring.

Sannolikheten för att ersättningstagarna inom en viss försäkringsgren skall förlora ersättningar till följd av ett försäkringsbolags konkurs påverkas också av hur förmånsrätten mellan olika fordringar är definierad. Enligt den nuvarande förmånsrätten har ersättningar grundade på personskada prioritet framom andra vid ett försäkringsbolags konkurs. Med stöd av lagstadgade försäkringar betalas huvudsakligen ersättningar för personskador. Endast inom trafikförsäkringen utgör ersättningar för saksador en betydande del av utbetalningarna. Därigenom kommer först ett avsevärt underskott i de tillgångar som utgör täckning för ansvarsskulden att påverka de ersättningstagares ställning vilkas fordringar är grundade på personskada.

Stadgandena i lagen om försäkringsbolag och med stöd av den givna stadganden på lägre nivå om försäkringsbolagens soliditet, om täckning av ansvarsskulden och om försäkringstillsynen tryggar mycket långt försäkringstagarnas och ersättningstagarnas förmåner. Det oaktat kan man inte med full säkerhet garantera att ett försäkringsbolag i varje situation förmår uppfylla sina åtaganden. Vissa finländska försäkringsbolag har under de senaste åren drabbats av likvidation och konkurs. Försäkringsbolag som sköter lagstadgade skadeförsäkringar har hittills dock med olika arrangemang fusionerats med eller uppgått i något annat bolag.

Såsom ovan konstaterats, är den rekommendation som Finska Försäkringsbolagens Centralförbund gav år 1988 inte juridiskt bindande. Ett garantisystem som bygger på överenskommelse kan, även när det tillämpas i praktiken, lämna ersättningstagarna med en viss osäkerhet om skyddets art. Sålunda kan ett arrangemang grundat på rekommendationen inte i alla situationer tryg-

ga förmånerna i försäkringar som beviljats av ett försäkringsbolag som gått i konkurs.

3. Propositionens mål och de viktigaste förslagen

3.1. Målen

Skyddet för ersättningstagare måste betraktas som en så viktig utgångspunkt, att de ersättningar som tillkommer ersättningstagare enligt trafikförsäkringslagen (279/59), patientskadelagen (585/86) eller lagen om olycksfallsförsäkring (608/48) bör säkerställas till fullt belopp genom ett garantisystem som träder in vid ett försäkringsbolags likvidation eller konkurs.

Ett av propositionens mål är att minska de skadliga verkningar som brukar vara typiska för garantisystem. Garantisystem kan bland annat förleda försäkringsbolag och deras ägare till att fästa mindre uppmärksamhet vid verksamhetens risker och i vissa fall till att medvetet förfara bedrägligt. Avsikten med ett garantisystem bör därför endast vara att trygga de försäkrades förmåner på ett skäligt sätt, inte att förhindra konkurser bland försäkringsbolag.

Den trygghet som ett garantisystem ger kan minska försäkringstagarnas intresse för försäkringsbolagets soliditet och dess lednings agerande och därigenom ha en osund inverkan på konkurrensen mellan försäkringsbolagen. För att soliditeten skall ha betydelse för valet av försäkringsbolag och för bolagsledningens agerande är det inte ändamålsenligt att de premier som försäkringstagarna betalar tryggas genom ett garantisystem. Det betyder att en försäkringstagare, då han överför försäkringen till ett annat bolag, tvingas betala premie också för den tid som han redan hunnit betala till det bolag som trätt i likvidation eller konkurs.

Försäkringstagare i ett försäkringsbolag som trätt i likvidation eller gått i konkurs har kanske fått sina försäkringar anmärkningsvärt billigt i jämförelse med den allmänt rådande premienivån eller de kostnader som försäkringarna orsakar. Särskilt då ägandet eller försäkringarna i bolaget är koncentrerade till en begränsad grupp kan det dessutom uppstå en situation där försäkringstagare också kan anses ha dragit nytta av brott mot bestämmelser om placeringsverksamheten. Då ett försäkringsbolag trätt i likvidation eller gått i konkurs i en situation

av det slaget är det därför ändamålsenligt att merkostnaden överförs på dess försäkringstagare i form av skyldighet att betala en särskild tillskottspremie. Därvid minskar den kostnadsbördan som genom premiehöjning eventuellt drabbar andra försäkringstagare. Avsikten med tillskottspremien är också att förebygga eventuellt missbruk av garantisystemet.

Då man skapar en garantiordning som skall skydda försäkringstagarna och de försäkrade i händelse av ett försäkringsbolags likvidation eller konkurs, är det mera ändamålsenligt att göra det inom de lagstadgade försäkringssystemen och mellan försäkringstagarna än att ty sig till statens ansvar. Likaså är det ändamålsenligt, att ett garantisystem som bygger på försäkringsbolagets gemensamma ansvar är så neutralt som möjligt och likvärdigt belastar alla företag som verkar på marknaden. Administrationen av garantisystemet bör dessutom ske till rimliga kostnader. Utgångspunkten bör vara att man på förhand garderar sig för det ansvar som i framtiden eventuellt realiseras till följd av garantisystemet, eftersom det eventuella tilläggsansvaret kan realiseras vid en tidpunkt då försäkringsbolagets och försäkringstagarnas bärkraft är sämre än i nuläget. En annan sak är att man inte i förväg kan veta om systemet någonsin kommer att behövas och om förhandsgarderingen visar sig vara över- eller underdimensionerad. Förutom eventuell förhandsgardering bör det därför även finnas möjlighet att uppsamla medel i efterhand.

Förhandsgarderingen kan ske antingen genom att man grundar en separat fond eller genom att man förutsätter att försäkringsbolagen företar en särskild reservering i sitt bokslut. Att grunda och administrera en fond utanför försäkringsbolagets placeringsverksamhet skulle orsaka försäkringsväsendet årliga tilläggskostnader. Då fonden skulle vara separerad från försäkringsbolagets placeringsverksamhet, skulle den inte stöda bolagens soliditet. Som en fördel med en separat fond kan dock anses, att också utländska försäkringsbolag kan förpliktas att göra avsättningar till fonden och därigenom på förhand gardera sig för eventuellt ansvar. En annan form av förhandsgardering är att försäkringsbolagen i sin balansräkning avsätter garantiavgiftsposter för de lagstadgade försäkringsgrenarna. Ett sådant system skulle stöda bolagets soliditet och lindra följderna

av ett försäkringsbolags konkurs. Systemet ger inte heller upphov till administrativa tilläggskostnader.

Finansiering i efterhand kan ske genom att en avgift som i likhet med premieskatten fastställs utgående från premieinkomstens storlek uppbärs hos samtliga försäkringsbolag på marknaden vid en eventuell konkurs. Avgiften kan därvid inkasseras exempelvis via de lagstadgade försäkringarnas branschorganisationer (trafikförsäkringscentralen, patientförsäkringsföreningen och Olycksfallsförsäkringsanstaltens förbund). Denna avgift belastar alla försäkringsbolag på samma sätt och är också neutral konkurrenssynpunkt. Den kostnad som garantisystemet orsakar kan försäkringsbolagen överföra på premierna.

Försäkringstagare i ett försäkringsbolag som försatts i likvidation eller konkurs eller exempelvis i ett utländskt försäkringsbolag som lämnat marknaden kommer enligt huvudregeln att delta i kostnaderna för systemet genom höjda premier även då avgiften uppbärs i efterskott. Eftersom det är fråga om obligatoriska försäkringar, är försäkringsstagarna skyldiga att flytta över sina försäkringar till något annat bolag som bedriver ifrågavarande försäkring, och detta är å sin sida förpliktat att erlagga den ovan nämnda garantiavgiften.

Utländska försäkringsbolag som har sin hemort i ett EES-land och som bedriver trafikförsäkring, patientförsäkring och lagstadgad olycksfallsförsäkring i Finland kan åläggas att delta i finansieringen av ett garantisystem för dessa försäkringar, eftersom ett uttryckligt stadgande därom finns i det s.k. tredje skadeförsäkringsdirektivet. Sålunda kan samtliga inhemska och utländska försäkringsbolag som bedriver ovan nämnda försäkringar förpliktas att delta i garantisystemets finansiering, då systemet bygger på en garantiavgift som fastställs exempelvis utgående från premieinkomsten. Ansvaret för den ekonomiska försäkringstillsynen åligger enligt EU:s försäkringsdirektiv uteslutande försäkringsbolagets hemstat. Därför kan inte utländska EES-försäkringsbolag, om inte ifrågavarande lands lagstiftning det tillåter, förpliktas att i sin balansräkning avsätta reserveringar eller andra poster som är avsedda att trygga de försäkrades förmåner vid ett försäkringsbolags konkurs. Däremot kunde försäkringsbolag från tredje land förpliktas att i sin balansräkning avsätta en garantiav-

giftspost, eftersom den ekonomiska försäkringstillsynen av dessa försäkringsbolag åligger social- och hälsovårdsministeriet.

3.2. De viktigaste förslagen

Garantisystemet föreslås bygga på försäkringsbolagens och den vägen på försäkringstagarnas inbördes ansvar. Systemet är avsett att träda i funktion då något försäkringsbolag som bedrivit försäkring enligt trafikförsäkringslagen, patientskadlagen eller lagen om olycksfallsförsäkring trätt i likvidation eller konkurs, om det särskilda administrationsboets förvaltning inom ett år från likvidationens början inte kunnat nå ett avtal med ett eller flera försäkringsbolag om att försäkringsbeståndet överläts eller ett nytt bolag grundas. Därefter skall ministeriet kunna bestämma, att det försäkringsbestånd som gäller de ovan nämnda lagstadgade försäkringarna jämte motsvarande tillgångar i det särskilda administrationsboet avskiljs från likvidatorernas förvaltning för att skötas av branschorganisationen för respektive lagstadgad skadeförsäkringsgren. Försäkringsbranschorganisationerna skall därefter sköta utbetalningen av ersättningar och förvaltningen av tillgångarna.

Garantisystemen är avsedda att täcka ersättningar enligt trafikförsäkringslagen, patientskadlagen och lagen om olycksfallsförsäkring till fullt belopp. Försäkringspremier skall däremot inte täckas av garantisystemet, vilket innebär att försäkringstagaren, då han överför försäkringen till ett annat bolag förutsätts betala premie även för den tid som han redan har hunnit betala till det bolag som trätt i likvidation eller gått i konkurs. Hur stor premie försäkringstagaren förlorar beror på när försäkringsbolagets försättande i likvidation eller konkurs inträffar i förhållande till försäkringsperioden och på premieraternas periodisering. Eftersom försäkringsperioden vanligen är ett kalenderår kan försäkringstagaren förlora högst ett års premier.

Vid ett försäkringsbolags konkurs skall finansieringen av den eventuella skillnaden mellan ansvarsskulden för trafikförsäkring, patientförsäkring och lagstadgad olycksfallsförsäkring och den utdelning som tillkommer ansvarsskulden vid realiseringen av bolagets tillgångar ske genom att en garantiavgift uppbärs hos samtliga försäkringsbolag som bedriver försäkring i de ovan nämnda grenarna. Garantiavgiften avses utdebiteras

ärligen på social- och hälsovårdsministeriets försorg, och betalningsskyldigheten avses gälla de försäkringsbolag som idkar försäkring i ovannämnda grenar under utdebiteringsåret. Betalningsskyldigheten gäller även utländska försäkringsbolag. Utgångspunkten är att avgiftens storlek fastställs i proportion till de olika försäkringsbolagens premieinkomst.

Garantisystemet är också avsett att träda i funktion vid ett utländskt försäkringsbolags likvidation och konkurs, om bolaget bedrivit lagstadgad försäkring av ovannämnda slag. Eftersom den risk som försäkras med lagstadgade försäkringar i regel är belägen i Finland, finns det inte skäl att till den delen begränsa systemets omfång. På ett utländskt försäkringsbolags likvidation och konkurs tillämpas lagstiftningen i bolagets hemstat.

Finländska försäkringsbolag och försäkringsbolag från tredje land förutsätts för trafikförsäkringens och den lagstadgade olycksfallsförsäkringens del gardera sig på förhand för kostnader som garantiavgiften eventuellt senare orsakar, så att bolagen i sin balansräkning avsätter en garantiavgiftspost för respektive gren. På grund av vissa särdrag i finansieringen av patientförsäkringen är det dock inte ändamålsenligt att förutsätta en dylik förhandsgardering i patientförsäkringen. Det föreslagna systemet avviker sålunda för trafikförsäkringens och den lagstadgade olycksfallsförsäkringens del från den gällande lagstadgade garantiordningen inom arbetspensionssystemet, där standgandet enbart baserar sig på betalningsskyldighet som fastställs efter det att ett försäkringsbolag försatts i konkurs.

Försäkringstagare som har haft trafikförsäkring, patientförsäkring eller lagstadgad olycksfallsförsäkring i ett bolag som försatts i likvidation eller konkurs skall kunna förpliktas att betala tillskottspremie. Betalningsskyldigheten gäller inte konsumenter eller sådana näringsidkare som kan jämföras med konsumenter.

Tillskottspremie skall i första hand påföras sådan försäkringstagare som med stöd av ägande eller på andra grunder har utövat ett betydande inflytande på försäkringsbolagets förvaltning, då man vid bedrivandet av försäkring väsentligen har underlåtit att iakttä bestämmelser om försäkringsrörelse eller då man i affärsverksamheten har gjort sig skyldig till brottsligt förfarande som inte kan betraktas som ringa. Denna tillskottspremie

skall fastställas för varje enskild försäkringstagare utgående från den ekonomiska nytta han fått.

Om ovannämnda tillskottspremie inte räcker för att täcka den otryggade andelen skall en tillskottspremie kunna påföras försäkringsbolagets samtliga försäkringstagare. En förutsättning skall vara, att försäkringens premier i genomsnitt varit oskäligt låga i förhållande till de kostnader försäkringarna förorsakat och att detta kan anses ha bidragit väsentligt till att försäkringsbolaget trätt i likvidation eller gått i konkurs. Dessutom förutsätts, att försäkringstagarna har fått väsentlig ekonomisk nytta av de alltför låga försäkringspremierna. För den enskilda försäkringstagarens del skall tillskottspremien vara högst lika stor som den ekonomiska nytta han haft av de alltför låga premierna under de tre år som föregick försäkringsbolagets likvidation eller konkurs.

De medel som inflyter genom uppbörden av tillskottspremie minskar de eventuella premiehöjningar som andra försäkringstagare åläggs genom försäkringsbolagets garantiavgift. Avsikten med tillskottspremien är att i första hand styra kostnaderna för garantisystemet till försäkringstagarna i det bolag som försatts i likvidation eller konkurs och därigenom minska och förebygga effekter hos garantisystemet som kan leda till snedvriden konkurrens eller missbruk. Ett mål är också att minska den obehöriga nytta som försäkringstagare kan ha fått av att bolaget brutit mot bestämmelser eller föreskrifter om försäkringsrörelse eller av att försäkringspremierna varit oskäligt låga. Tillskottspremie skulle givetvis inte uppbäras, om medlen hos det försäkringsbolag som trätt i likvidation eller konkurs förslår till utbetalning av de ersättningar som grundar sig på ifrågavärande lagstadgade skadeförsäkringar. Medel som influtit genom tillskottspremien skall inte räknas in i försäkringsbolagets förmögenhet då likvidatorerna avgör om försäkringsbolagets tillgångar skall avträdas till konkurs enligt 15 kap. 8 a §.

4. Propositionens verkningar

Propositionen har inga direkta verkningar på den offentliga ekonomin.

Propositionen förutsätter att finländska försäkringsbolag inom trafikförsäkring och lagstadgad olycksfallsförsäkring genom en garantiavgiftspost skall gardera sig på förhand

mot kostnader som en garantiordning senare eventuellt kan förorsaka. Social- och hälsovårdsministeriet utfärdar i så fall närmare föreskrifter bland annat om avsättandet och storleken av garantiavgiftsposten. En lämplig högsta gräns för garantiavgiftsposten kunde vara 3,0 procent av bruttobeloppet för de ifrågavarande lagstadgade försäkringarnas försäkringstekniska ansvarsskuld utan utjämningsbelopp. Detta innebär sammanlagt omkring 420 miljoner mark, av vilket trafikförsäkringens andel är omkring 180 miljoner mark och den lagstadgade olycksfallsförsäkringens andel omkring 240 miljoner mark.

Den kostnadsbörda som avsättandet av garantiavgiftsposten orsakar blir bolagen tvungna att åtminstone delvis överföra på försäkringspriserna. Avsikten är att garantiavgiftsposten skall avsättas inom ett år, dvs. under den tid som det nuvarande förfarandet för fastställandet av försäkringspremier kan beräknas vara i kraft för den lagstadgade olycksfallsförsäkringens vidkommande. Att garantiavgiften enligt propositionen får uppgå till högst två procent av premieinkomsten begränsar inte i detta skede garantiavgiftspostens avsättande. En garantiavgiftspost av ovannämnda storlek som avsätts på ett år skulle för trafikförsäkringens del höja premierna med omkring 10 procent och för den lagstadgade olycksfallsförsäkringens del med omkring 9 procent.

5. Beredningen av propositionen

Social- och hälsovårdsministeriet tillsatte den 22 juni 1994 försäkringsgarantiarbetsgruppen som fick i uppdrag att bereda ett förslag till ett lagstadgat eller därmed jämförbart garantisystem inom trafikförsäringen, patientförsäringen och den lagstadgade olycksfallsförsäringen samt att utreda behovet och möjligheterna att införa ett lagstadgat eller till sina verkningar därmed jämförbart garantisystem för livförsäkring

och skadeförsäkring som beviljas som direktförsäkring.

Arbetsgruppen avgav sin mellanrapport (Social- och hälsovårdsministeriets arbetsgruppsrapporter 1995:21) till social- och hälsovårdsministeriet 31.10.1995. I mellanrapporten föreslog arbetsgruppen enhälligt, att ett garantisystem skapas för att trygga ersättningslagstiftningens ställning för de lagstadgade skadeförsäkringarnas del. Utlåtande om mellanrapporten begärdes hos följande myndigheter och organisationer: handels- och industriministeriet, konkurrensverket, konsumentombudsmannen, justitieministeriet, Akava r.f., Konsumenternas försäkringsbyrå, Trafikförsäkringscentralen, Servicearbetsgivarna r.f., Patientförsäkringsföreningen, Finlands Aktuarieförening, Finlands Fackförbunds Centralorganisation FFC r.f., Finska Försäkringsbolagens Centralförbund, Företagarnas Centralförbund i Finland, Olycksfallsförsäkringsanstaltens förbund, Industrins och Arbetsgivarnas Centralförbund och Tjänstemannacentralorganisationen FTFC. Allmänt taget ansåg remissinstanserna att arbetsgruppens förslag var motiverade. Många av utlåtandena innehöll dock flera anmärkningar som gällde detaljer i förslagen.

Regeringens proposition är baserad på de förslag som försäkringsgarantiarbetsgruppen lade fram i sin mellanrapport. Synpunkterna i utlåtandena har i mån av möjlighet beaktats vid beredningen av den slutliga propositionen.

6. Andra omständigheter som inverkat på propositionens innehåll

Propositionen förutsätter en omreglering av den rättsliga ställningen för Olycksfallsförsäkringsanstaltens förbund rf sålunda, att förbundet kan sköta de uppgifter som nämns i denna proposition. Om detta kommer regeringen att avlåta en separat proposition.

DETALJMOTIVERING

1. Motivering till lagförslagen

1.1. Trafikförsäkringslagen

17 §. Trafikförsäkringslagens 17 § stadgar om trafikförsäkringscentralens uppgifter. Till paragrafens 3 mom. skall i enlighet med förslaget fogas ett omnämmande av trafikförsäkringscentralens skyldighet att sköta ersättningsutbetalningen i samband med ett försäkringsbolags likvidation eller konkurs. Skyldigheten att utbetala ersättningar skall gälla såväl finländskt som utländskt försäkringsbolags likvidation eller konkurs. Beträffande finländskt försäkringsbolag och sådant utländskt försäkringsbolag vars hemstat inte hör till Europeiska ekonomiska samarbetsområdet utan är ett så kallat tredje land skall centralen vara skyldig att utbetala ersättningar och sköta förvaltningen av de tillgångar som motsvarar försäkringsbeståndet efter det att trafikförsäkringsbeståndet överförts till centralen med stöd av 15 kap. lagen om försäkringsbolag eller 49 § 3 mom. lagen om utländska försäkringsbolag (398/95). För ett utländskt EES-bolags del skall centralens skyldighet att utbetala ersättningar vidta vid den tidpunkt som social- och hälsovårdsministeriet bestämmer. Vid bestämmandet av tidpunkten fäster ministeriet uppmärksamhet bland annat vid vad lagstiftningen i hemlandet för det EES-försäkringsbolag som försatts i likvidation eller konkurs stadgar exempelvis om försäkringsbeståndets skötsel och överlåtelse och om ersättningsutbetalningen. När centralen har betalat ersättningar åt den skadelidande, övergår den skadelidandes rätt till ersättning från administrations- eller konkursboet till centralen upp till det belopp som denna har betalat i ersättning.

19 b §. Enligt nuvarande 15 kap. 14 § 1 mom. lagen om försäkringsbolag kan social- och hälsovårdsministeriet, om något avtal om överlåtelse av försäkringsbeståndet inte har nåtts inom ett år från likvidationens början, bestämma den tidpunkt då försäkringarna upphör att vara i kraft. Då det föreslagna garantisystemet skall trygga ersättningsutbetalningen till fullt belopp i händelse av ett försäkringsbolags konkurs, är det ändamålsenligt att försäkringarna upphör att vara i kraft efter en ganska kort frist inom vilken försäkring kan tecknas i ett annat försäk-

ringsbolag. Stadgandet om hur och när försäkringarna träder ur kraft ansluter sig till trafikförsäkringens innehåll, varför det är ändamålsenligt att det ingår i trafikförsäkringslagen.

Avvikande från ovannämnda huvudregel i lagen om försäkringsbolag föreslås därför, att försäkringar enligt trafikförsäkringslagen skall upphöra att vara i kraft då en månad gått sedan försäkringstagaren fått vetskap om inledandet av likvidation eller konkurs och om skyldigheten att inom en månad teckna ny försäkring. Om försäkringstagaren inte inom den utsatta tiden har tecknat försäkring i något annat bolag, anses han ha försummat sin försäkringsplikt enligt trafikförsäkringslagen. Det särskilda administrationsboets förvaltning skall skriftligen underätta alla försäkringstagare om denna skyldighet. Eftersom det i finsk lag inte är möjligt att stadga om likvidations- eller konkursförfarande för utländska försäkringsbolag, skall denna förpliktelse åligga trafikförsäkringscentralen då ett utländskt försäkringsbolag gått i konkurs. Underrättelsen skall ske utan dröjsmål.

19 c §. Trafikförsäkringslagens nya 19 c § föreslås stadga om en tillskottspremie som uppbärs av försäkringstagare. Enligt paragrafens 1 mom. skall försäkringstagare kunna förpliktas att erlagga tillskottspremie för att så som närmare stadgas i paragrafen täcka den andel för vilken saknas säkerhet vid ett försäkringsbolags likvidation eller konkurs. Den föreslagna skyldigheten att erlagga tillskottspremie skall vara subsidiär i förhållande till den i försäkringsbolagslagens 10 kap. 7 § avsedda skyldigheten att erlagga tilläggsavgift, som ömsesidiga bolag eventuellt inlagt i sin bolagsordning.

Skyldigheten för försäkringstagare att erlagga tillskottspremie skall dock inte gälla konsumenter eller sådana näringsidkare som, med beaktande av näringsverksamhetens art och omfattning samt förhållandena i övrigt, i sin egenskap av försäkringsgivarens avtalspart kan jämföras med en konsument. Till sitt innehåll motsvarar stadgandet 3 § lagen om försäkringsavtal vilken stadgar om lagens tvingande karaktär. Skyldigheten att erlagga tillskottspremie skall sålunda enligt huvudregeln inte gälla småföretagare. Avsikten är att skyldigheten att erlagga till-

skottspremie inte skall gälla näringsidkare som till sina kunskaper, färdigheter och ekonomiska förutsättningar kan jämföras med en konsument. Skyldigheten att erlagga tillskottspremie skall avgöras från fall till fall utgående från vem som i försäkringsbrevet är antecknad som försäkringstagare. Statistiska uppgifter om försäkringstagare ger anledning att uppskatta att konsumenter och med dem jämförbara näringsidkare utgör omkring 80 procent av alla trafikförsäkringstagare.

Tillskottspremie skall enligt paragrafens 2 mom. i första hand kunna påföras sådana försäkringstagare som med stöd av ägande eller på andra grunder har utövat ett betydande inflytande på försäkringsbolagets förvaltning. Ytterligare en förutsättning är, att man vid bedrivandet av trafikförsäkringen väsentligen har underlåtit att iaktta bestämmelser eller föreskrifter om försäkringsrörelse eller att man i affärsverksamheten har gjort sig skyldig till brottsligt förfarande som inte kan betraktas som ringa. Försäkringstagare av det slaget har haft ett avgörande inflytande på det beslutsfattande som gäller bolagets försäkringspremier och placeringsverksamhet, och på grund av sin ställning har de sålunda vetat eller borde ha vetat att nämnda bestämmelser och föreskrifter överträtts. Dylika situationer kan uppstå exempelvis då försäkringsbolaget har grundats enbart för ett visst företags eller en viss företagsgrupps eget försäkringsbehov och det ägs helt eller i huvudsak av samma företag eller företagsgrupp.

Om ett försäkringsbolag exempelvis inte har sört för att de tillgångar som täcker ansvarsskulden är tryggade med avseende på säkerhet, avkastning och likviditet, kan bolaget i försäkringsverksamheten anses ha brutit mot försäkringsbolagslagens 10 kap. 3 §. Förutsättningarna för tillämpning av lagrummet bör bedömas på grundval av objektiv prövning. Vid bedömningen av hur väsentliga överträdelserna av bestämmelser och föreskrifter är, bör särskilt beaktas om underlåtelseorna varit planlagda, långvariga och upprepade samt hur stor nytta försäkringstagaren kan anses ha haft av att bestämmelserna inte iaktogs. Enligt föreslagna 2 mom. är storleken på tillskottspremien för varje enskild försäkringstagare avsedd att vara densamma som den ekonomiska nytta han fått. Vid bedömningen av försäkringstagarens ekonomiska nytta skall därutöver beaktas

även den nytta som tillfallit andra företag inom samma koncern eller företagsgrupp.

Enligt 3 mom. skall tillskottspremie kunna påföras alla andra trafikförsäkringstagare i bolaget, om tillskottspremien enligt 2 mom. inte räcker till för att täcka den otryggade andelen. Förutsättningen för att momentet skall tillämpas är för det första, att försäkringsbolaget i genomsnitt har prissatt trafikförsäkringens premier oskäligt lågt jämfört med de kostnader som försäkringarna föranleder och att denna oskäligt låga premiesättning kan anses ha bidragit väsentligt till att bolaget trätt i likvidation eller gått i konkurs.

För det andra skall den låga premienivån ha ett väsentligt orsakssamband med att försäkringsbolaget trätt i likvidation eller gått i konkurs. Ett försäkringsbolag kan tvingas upphöra med sin verksamhet av många andra skäl. Placeringsverksamheten kan exempelvis misslyckas och leda till bolagets konkurs eller bolaget kan bli insolvent till följd av att ersättningskostnaderna ökat oväntat mycket. Även om man i samband med dessa exempel fall konstaterar att nivån på bolagets trafikförsäkringspremier har varit låg jämfört med trafikförsäkringens kostnader, berättigar detta inte i sig till påförande av tillskottspremie enligt detta moment. Förutsättningen är att de låga premierna kan anses ha bidragit väsentligt till bolagets likvidation eller konkurs.

Den tredje fallet då momentet tillämpas är att försäkringstagarna haft väsentlig ekonomisk nytta av de alltför låga premierna. Momentet avser inte att försäkringstagarna skall ha fått ogrundade ersättningar av bolaget, utan att de betalat mindre än om premierna hade legat på korrekt prisnivå. Tillskottspremie enligt detta moment kan vara högst lika stor som den ekonomiska nytta försäkringstagaren till följd av de alltför låga premierna har fått under de tre år som föregått försäkringsbolagets likvidation eller konkurs.

Beslut om tillskottspremie, dess storlek och redovisning skall enligt 4 mom. fattas av trafikförsäkringscentralen och ändring i beslutet sökas hos underrätt. Social- och hälsovårdsministeriet utfärdar vid behov närmare föreskrifter om tillämpningen av detta moment. De medel som inflyter genom tillskottspremien redovisas antingen till det särskilda administrationsboet eller till trafikförsäkringscentralen för att användas till förmån för ersättningstagarna inom trafikför-

säkringen. På utdebiterad tillskottspremie som förfallit till betalning och inte erlagts inom utsatt tid uppbärs dröjsmålsränta enligt räntesatts som avses i 4 § 3 mom. räntelagen. Tillskottspremie jämte dröjsmålsränta får indrivnas i utsökningsväg utan dom eller utslag.

19 d §. Om för en ersättning enligt trafikförsäkringslagen antingen helt eller delvis saknas säkerhet till följd av ett försäkringsbolags likvidation eller konkurs, skall försäkringsbolagen enligt paragrafens 1 mom. gemensamt ansvara för ersättningen eller del av den. Finansieringen av den otryggade andelen sker genom att en årlig garantiavgift uppbärs hos de försäkringsbolag som under utdebiteringsåret bedriver trafikförsäkring. Utdebiteringen skall ske årligen, varvid betalningsskyldigheten även gäller de försäkringsbolag som börjar idka trafikförsäkring under utdebiteringsåret. Den merkostnad som garantiavgiften orsakar kan försäkringsbolagen överföra på försäkringspremierna. Finländska försäkringsbolag och försäkringsbolag i tredje land förutsätts dessutom gardera sig för kostnadsbördan av garantisystemet genom att i sin balansräkning avsätta en speciell garantiavgiftspost. Om denna förpliktelse stadgas i 10 kap. 2 § lagen om försäkringsbolag. Försäkringstagarnas skyldighet att betala tillskottspremie skall dock vara primär i förhållande till försäkringsbolagens gemensamma ansvar. Den kostnadsökning som den föreslagna betalningsskyldigheten orsakar försäkringsbolagen får givetvis överföras på premier som förfaller till betalning.

Utgångspunkten i paragrafens 2 mom. är att storleken på avgiften skall fastställas i proportion till försäkringsbolaget premieinkomst av trafikförsäkringen. Vid behov kan avgiftens storlek också fastställas i proportion till en beräknad premieinkomst utgående från de risker som försäkringarna täcker. Avgiften får årligen utgöra högst två procent av försäkringsbolagets premieinkomst för utdebiteringsåret eller av den premieinkomst som fastställts på basis av de försäkrade riskerna. Social- och hälsovårdsministeriet utfärdar vid behov närmare föreskrifter om tillämpningen av momentet. Genom social- och hälsovårdsministeriets föreskrifter stadgas bland annat om vilket års premieinkomst som skall ligga till grund för garantiavgiften, eventuell förskottsuppbörd av avgiften samt granskning av att avgiftsposter som erlagts i förskott motsvarar den i bokslutet fastställda

premieinkomsten.

Enligt paragrafens 3 mom. skall på utdebiterad avgift och förskott på avgift som förfallit till betalning och inte erlagts senast på förfallodagen uppbäras dröjsmålsränta enligt räntesatts som avses i 4 § 3 mom. räntelagen. Avgift, förskott på avgift jämte dröjsmålsränta får indrivnas i utsökningsväg utan dom eller utslag.

19 e §. Enligt den nya 19 b § som föreslås skall trafikförsäkringscentralen underrätta försäkringstagare om deras skyldighet att teckna försäkring i ett annat försäkringsbolag. Informationen om vilka som är försäkringstagare i ett bolag omfattas av försäkringssekretessen, och avvikelser från denna förutsätter ett uttryckligt stadgande i lagen. Därför föreslås ett stadgande om centralens rätt att av administrations- och konkursbo få den information som behövs för skötseln av de uppgifter som stadgas i denna lag.

1.2. Patientskadelagen

5 §. *Försäkringsgivare.* Patientskadelagens 5 § stadgar om patientförsäkringsföreningens uppgifter. Till paragrafens 3 mom. skall i enlighet med förslaget fogas ett omnämnande av patientförsäkringsföreningens skyldighet att bland annat sköta ersättningsutbetalningen i samband med ett försäkringsbolags likvidation eller konkurs.

5 a §. *Upptagande av försäkring i ett annat försäkringsbolag.* Avvikande från huvudregeln i 15 kap. 14 § 1 mom. lagen om försäkringsbolag skall även försäkringar som grundar sig på patientskadelagen upphöra att vara i kraft då en månad gått sedan försäkringstagaren fått vetskap om inledandet av likvidationen eller konkursen och om skyldigheten att inom en månad teckna ny försäkring. Stadgandet motsvarar till sitt innehåll föreslagna 19 b § trafikförsäkringslagen och 38 a § 1 mom. lagen om olycksfallsförsäkring.

5 b §. *Tillskottspremie.* Den nya 5 b § som fogas till patientskadelagen och som gäller försäkringstagares skyldighet att betala tillskottspremie motsvarar till sitt innehåll föreslagna 19 c § trafikförsäkringslagen och 38 a § 1 mom. lagen om olycksfallsförsäkring. Skyldigheten att betala tillskottspremie gäller inte konsumenter och inte heller näringsidkare som kan jämföras med dem. Utgående från statistiska uppgifter om försäkringstagare kan majoriteten beräknas vara

konsumenter och med dem jämställbara näringsidkare. Dessas försäkringar står dock för en mycket liten andel av premieinkomsten.

Tillskottspremie skall enligt paragrafens 2 mom. kunna påföras sådana försäkringstagare som med stöd av ägande eller på andra grunder har utövat ett betydande inflytande på försäkringsbolagets förvaltning, om man vid bedrivandet av patientförsäkringen väsentligen har underlåtit att iakttä bestämmelser eller föreskrifter om försäkringsrörelse eller i affärsverksamheten har gjort sig skyldig till brottsligt förfarande som inte kan betraktas som ringa. Tillskottspremiens storlek fastställs utgående från den ekonomiska nytta som försäkringstagaren fått.

Enligt paragrafens 3 mom. skall också alla andra än de i 2 mom. nämnda patientförsäkringstagarna kunna påföras tillskottspremie på samma grunder som i föreslagna 19 c § 3 mom. trafikförsäkringslagen.

Beslut om skyldigheten att betala tillskottspremie skall fattas av patientförsäkringsföreningen och ändring i beslutet sökas hos underrätt. Social- och hälsovårdsministeriet utfärdar vid behov närmare föreskrifter om detta.

5 c §. *Garantiavgift.* Patientskadelagens nya 5 c § avses till sitt innehåll motsvara föreslagna 19 d § trafikförsäkringslagen och 38 c § lagen om olycksfallsförsäkring. Om för en ersättning enligt patientskadelagen blir helt eller delvis saknas säkerhet till följd av ett försäkringsbolags likvidation eller konkurs, skall försäkringsbolagen gemensamt ansvara för ersättningen eller del av den. Finansieringen av den otryggade andelen skall ske genom att en årlig garantiavgift uppbärs hos de försäkringsbolag som bedriver patientförsäkring under utdebiteringsåret.

5 d §. *Rätt till uppgifter.* Enligt den nya 5 a § som föreslås skall patientförsäkringsföreningen förpliktas att underrätta försäkringstagarna om deras skyldighet att teckna försäkring i ett annat försäkringsbolag. Informationen om dem som har försäkringsplikt omfattas av försäkringssekretessen, och avvikelser från denna förutsätter ett uttryckligt stadgande i lagen. Därför föreslås ett stadgande om patientförsäkringsföreningens rätt att av administrations- och konkursbo få den information som behövs för skötseln av de uppgifter som stadgas i denna lag.

1.3. Lagen om olycksfallsförsäkring

38 a §. Avvikande från huvudregeln i 15 kap. 14 § 1 mom. lagen om försäkringsbolag skall även försäkringar som grundar sig på lagen om olycksfallsförsäkring upphöra att vara i kraft då en månad gått sedan försäkringstagaren fått vetskap om inledandet av likvidation eller konkurs och om skyldigheten att inom en månad teckna ny försäkring. Skyldigheten att teckna ny försäkring gäller givetvis inte frivilliga försäkringar enligt olycksfallsförsäkringslagens 57 §. Till innehållet motsvarar stadgandet föreslagna 19 b § trafikförsäkringslagen och 5 a § patientskadelagen.

38 b §. Den nya 38 b § som skall fogas till lagen om olycksfallsförsäkring och som gäller försäkringstagares skyldighet att betala tillskottspremie motsvarar till sitt innehåll föreslagna 19 c § trafikförsäkringslagen och 5 b § patientskadelagen. Skyldigheten att betala tillskottspremie gäller inte konsumenter och inte heller näringsidkare som kan jämföras med dem. Utgående från statistiska uppgifter om försäkringstagare kan konsumenter och med dem jämställbara näringsidkare beräknas utgöra omkring 5 procent av försäkringstagarna inom den lagstaddande olycksfallsförsäkringen.

Tillskottspremie skall enligt paragrafens 2 mom. kunna påföras sådana försäkringstagare som med stöd av ägande eller på andra grunder har utövat ett betydande inflytande på försäkringsbolagets förvaltning, om man vid bedrivandet av den obligatoriska olycksfallsförsäkringen väsentligen har underlåtit att iakttä bestämmelser eller föreskrifter om försäkringsrörelse eller i affärsverksamheten har gjort sig skyldig till brottsligt förfarande som inte kan betraktas som ringa. Tillskottspremiens storlek fastställs utgående från den ekonomiska nytta som försäkringstagaren fått. Stadgandet om skyldigheten att erlagga tillskottspremie skall alltså till inga delar gälla försäkringar enligt 57 § lagen om olycksfallsförsäkring.

Enligt paragrafens 3 mom. skall också alla andra försäkringstagare som tecknat obligatorisk försäkring än de som nämnts i 2 mom. kunna påföras tillskottspremie på samma grunder som i föreslagna 19 c § 3 mom. trafikförsäkringslagen och 5 b § 3 mom. patientförsäkringslagen.

Beslut om skyldigheten att betala tillskottspremie skall fattas av Olycksfallsförsäk-

ringsanstalternas förbund och ändring i beslutet sökas hos underrätt. Social- och hälsovårdsministeriet utfärdar vid behov närmare föreskrifter om detta.

38 c §. Den nya 38 c § som skall fogas till lagen om olycksfallsförsäkring motsvarar innehållet i föreslagna 19 d § trafikförsäkringslagen och 5 c § patientskadlagen. Om för en ersättning med stöd av en obligatorisk försäkring som grundar sig på olycksfallsförsäkringslagen antingen helt eller delvis saknas säkerhet till följd av ett försäkringsbolags likvidation eller konkurs, skall försäkringsbolagen gemensamt ansvara för ersättningen eller del av den. Finansieringen av den otryggade andelen skall ske genom att en årlig garantiavgift uppbärs hos de försäkringsbolag som bedriver lagstadgad olycksfallsförsäkring. Garantisystemet skall alltså inte gälla frivilliga försäkringar enligt 57 § lagen om olycksfallsförsäkring, eftersom de inte hör till den lagstadgade socialtryggheten. Premieintäkter av försäkringar enligt olycksfallsförsäkringslagens 57 § skall inte heller beaktas då kostnaderna av garantisystemet fördelas mellan försäkringsbolagen.

Finländska försäkringsbolag och försäkringsbolag från tredje land förutsätts dessutom på förhand gardera sig för den merkostnad som garantiavgiften eventuellt föranleder genom att i sin balansräkning avsätta en speciell garantiavgiftspost. Om detta skall social- och hälsovårdsministeriet med stöd av lagen om försäkringsbolag utfärda föreskrifter vid behov. Olycksfallsförsäkringsanstalternas förbund förpliktas att i samband med ett försäkringsbolags likvidation eller konkurs bland annat sköta utbetalningen av ersättningar.

38 d §. Enligt den nya 38 a § som föreslås skall Olycksfallsförsäkringsanstalternas förbund förpliktas att underrätta försäkringstagarna om deras skyldighet att teckna försäkring i ett annat försäkringsbolag. Informationen om dem som har försäkringsplikt omfattas av försäkringssekretessen, och avvikelser från denna förutsätter ett uttryckligt stadgande i lagen. Därför föreslås ett stadgande om patientförsäkringsföreningens rätt att av administrations- och konkursbo få den information som behövs för skötseln av de uppgifter som stadgas i denna lag.

1.4. Lagen om försäkringsbolag

10 kap. Bokslut och koncernbokslut

2 §. Försäkringsbolagens ansvar som grundar sig på försäkringsavtal upptas i bokslutet som ansvarsskuld. Ansvarsskulden består av premieansvar och ersättningsansvar. Ersättningsansvaret motsvarar obetalda ersättnings- och andra belopp som skall erläggas för inträffade försäkringsfall samt ett för skaderiska år riskteoretiskt beräknat utjämningsbelopp. Den garantiavgiftspost som nu föreslås är det ändamålsenligast att inkludera i ersättningsansvaret. Därför föreslås att 10 kap. 2 § 3 mom. ändras sålunda, att en garantiavgiftspost för försäkringar som baserar sig på trafikförsäkringslagen och lagen om olycksfallsförsäkring inkluderas i ersättningsansvaret.

Till paragrafen föreslås fogas ett nytt 4 mom. som stadgar om garantiavgiftspostens användning. Försäkringsbolaget skall avsätta garantiavgiftsposten med tanke på den i föreslagna 19 d § trafikförsäkringslagen och 38 c § lagen om olycksfallsförsäkring avsedda skyldigheten att erlägga en avgift. Garantiavgiftsposten skall inte få användas för täckning av förluster inom ifrågavarande försäkringsgren och den får inte heller användas till förmån för andra försäkringsgrenar eller för andra ändamål än finansiering av garantiavgiften. Då ett försäkringsbolag trätt i likvidation eller gått i konkurs skall garantiavgiftsposten i första hand användas till förmån för ersättningstagare i de ifrågavarande försäkringsgrenarna såsom stadgas i 15 kap. 14 § lagen om försäkringsbolag. Även om systemet inte i sig förhindrar att ett försäkringsbolag går i konkurs, skulle det förbättra de försäkrades ställning i ett konkursdrabbat bolag och minska den andel som uppbärs hos andra försäkringsbolagen i form av garantiavgift. Social- och hälsovårdsministeriet utfärdar närmare föreskrifter om avsättandet och storleken av garantiavgiftsposten.

Även om utländska EES-försäkringsbolag inte kan förpliktas att i sin balansräkning reservera ovannämnda garantiavgiftspost, bör systemet vara neutralt med avseende på konkurrensen mellan utländska och inhemska försäkringsbolag. Samtidigt bör det såvitt möjligt förhindras att försäkringstagare genom att flytta över försäkring från ett bolag till ett annat undgår den kostnad som garan-

tiordningen orsakar genom en premiehöjning. Därför är skyldigheten att upplösa och på nytt avsätta garantiavgiftsposten avsedd att infalla ungefär samtidigt som skyldigheten att erlagga en garantiavgift.

15 kap. Likvidation och upplösning

10 §. Den nuvarande lagen stadgar, att före den slutliga avvecklingen av det särskilda administrationsboet får utdelning ur detta äga rum endast med tillstånd av social- och hälsovårdsministeriet. Eftersom garantisystemet för de lagstadgade försäkringarnas del tryggar ersättningarna till fullt belopp, är det ändamålsenligt att säkerställas att inga avbrott uppstår i ersättningsutbetalningen. Enligt paragrafens 3 mom. skall ersättningar som grundar sig på trafikförsäkringslagen, patientskadlagen och lagen om olycksfallsförsäkring med avvikelse från det nuvarande stadgandet utbetalas under en likvidations- eller konkursprocess såsom stadgas i dessa lagar. Eftersom uppbörden av de medel som inflyter via garantisystemet kan ta tid, bör administrationsboets förvaltning ha rätt att vid behov uppta lån för att trygga utbetalningen av ersättningarna.

Vid realiseringen av tillgångarna i ett försäkringsbolag som gått i konkurs bör säkerställas, att utbetalningen av ersättningar inte kränker andra fordringsägares rätt. Ifall de ovan nämnda lagstadgade försäkringars ersättningstagare inte fått full ersättning vid realiseringen av bolagets tillgångar, skall skillnaden beaktas vid tillgångarnas delning enligt föreslagna 15 kap. 14 § 1 mom. mellan försäkringsbestånd som omfattar ovan nämnda lagstadgade försäkringar och försäkringsbestånd som omfattar andra försäkringar.

14 §. I det ovanstående har föreslagits att trafikförsäkringslagen, patientskadlagen och lagen om olycksfallsförsäkring ändras sålunda, att försäkringar som baserar sig på dessa lagar skall upphöra att gälla en månad efter att försäkringstagaren fått vetskap om inledandet av försäkringsbolagets likvidation och om skyldigheten att inom en månad teckna ny försäkring. Om något avtal om överlåtelse av försäkringsbeståndet inte har nåtts och inte heller något nytt bolag bildats inom ett år från likvidationens början, skall social- och hälsovårdsministeriet precis som nu kunna bestämma den tidpunkt då andra än ovan nämnda försäkringar upphör att vara

i kraft. Social- och hälsovårdsministeriet kan efter samma tid enligt paragrafens 1 mom. också bestämma den tid då beståndet av försäkringar baserade på trafikförsäkringslagen, patientskadlagen och lagen om olycksfallsförsäkring jämte de tillgångar som motsvarar försäkringsbeståndet överförs från det särskilda administrationsboet till att förvaltas av respektive branschorganisation för de lagstadgade försäkringarna.

I det skedet skall försäkringsbeståndet delas mellan de lagstadgade grenarna och det övriga försäkringsbestånd som hör till det särskilda administrationsboet och motsvarande uppdelning göras i fråga om de tillgångar som utgör täckning för försäkringarnas ansvarsskuld. Vid överföringen av försäkringsbeståndet jämte motsvarande tillgångar skall i tillämpliga delar iaktas vad som i 16 kap. 3 § 1—3 mom. lagen om försäkringsbolag stadgas om överlåtelse av försäkringsbestånd. Detta betyder bland annat att ett avtal om överföring av försäkringsbeståndet och motsvarande tillgångar skall träffas mellan det särskilda administrationsboet och de lagstadgade försäkringarnas branschorganisationer. Avtalet skall ha social- och hälsovårdsministeriets godkännande. Vid delningen av tillgångarna bör hänsyn tas bland annat till ansvarsskuldens struktur.

Trafikförsäkringscentralen, Patientförsäkringsföreningen och Olycksfallsförsäkringsanstaltarnas förbund avses var för sin del sköta utbetalningen av ersättningar samt förvaltningen och realiseringen av de tillgångar som överförts till dem. Detta är påkallat i sådana fall då det är sannolikt att bolagets tillgångar inte räcker till täckning av de ansvar som föranleds av nämnda lagstadgade försäkringar.

Eftersom uppbörden av medel som inflyter via garantisystemet kan ta en viss tid, bör försäkringsbranschorganisationerna vid behov kunna uppta lån för att trygga utbetalningen av ersättningar.

Dessförinnan skall till betalning förfallna ersättningar som baserar sig på lagstadgade försäkringar utbetalas av det särskilda administrationsboet, som även vid behov skall ha rätt att uppta lån för att trygga ersättningsutbetalningen. Med stöd av lagstadgade försäkringar betalas månatliga pensioner och andra fortlöpande ersättningar, ibland i tiotals år. Eftersom ett försäkringsbolags likvidation eller konkurs inte leder till att kommande ersättningar omedelbart förfaller till

betalning, är det föga sannolikt att de årliga ersättningarna uppgår till sådana belopp att låntagning blir nödvändig utöver realiseringen av det konkursdrabbade försäkringsbolagets tillgångar.

Eftersom den i 10 kap. 2 § föreslagna garantiavgiftsposten avsätts med premier från försäkringstagare inom de ifrågavarande grenarna, föreslås att till paragrafens 1 mom. fogas ett stadgande, enligt vilket en mot garantiavgiftsposten svarande proportionell andel av de tillgångar som utgör täckning för ansvarsskulden utan hinder av förmånsrätten i 15 kap. 10 § i första hand skall användas till förmån för dem som är ersättningsberättigade enligt ifrågavarande lagar. Detta innebär att exempelvis en mot trafikförsäkringens garantiavgiftspost svarande relativ andel av de tillgångar som utgör täckning för ansvarsskulden används i första hand för dem som med stöd av trafikförsäringen är berättigade till ersättning för person- och saksador. Först därefter skall ovannämnda andel användas till förmån för ersättningstagare inom andra försäkringsgrenar enligt den förmånsrätt som stadgas i 15 kap. 10 §.

Andra tillgångar än de som motsvarar ovannämnda lagstadgade försäkringar skall därefter förvandlas i pengar enligt de nu gällande stadgandena.

1.5. Lagen om utländska försäkringsbolag

33 §. *Ansvarsskuld.* Hänvisningsstadgande i paragrafen föreslås att ändras med anledning av föreslagen ändring i 10 kap. 2 § lagen om försäkringsbolag. Även försäkringsbolag från tredje land kunde förpliktas att i sin balansräkning avsätta en garantiavgiftspost för betalningspåfrestning som eventuellt förorsakas av garantiavgiften.

49 §. *Tillsättande av utredningsmän.* Lagen om utländska försäkringsbolag tillämpas på utländskt EES-försäkringsbolag vars hemstat hör till Europeiska ekonomiska samarbetsområdet samt på utländskt försäkringsbolag från tredje land, dvs. vars hemstat inte hör till Europeiska ekonomiska samarbetsområdet. På avveckling av ett utländskt EES-försäkringsbolags verksamhet tillämpas alltid lagstiftningen i bolagets

hemstat. Om försäkringsverksamhetens avslutande i Finland för ett utländskt försäkringsbolag från tredje land stadgar däremot 8 kap. lagen om utländska försäkringsbolag.

I det ovanstående har föreslagits att trafikförsäkringslagen, patientskadelagen och lagen om olycksfallsförsäkring ändras sålunda, att försäkringar som baserar sig på dessa lagar skall upphöra att gälla en månad efter det att försäkringstagaren fått vetskap om inledandet av likvidation och om skyldigheten att inom en månad teckna ny försäkring.

Paragrafens 3 mom. föreslås bli ändrad sålunda, att om likvidatorerna inte inom ett år från det att koncessionen upphörde fått till stånd ett avtal om överlåtelse av försäkringsbeståndet eller om försäkringsrörelsen inte annars har likviderats inom nämnda tid, skall social- och hälsovårdsministeriet kunna bestämma den tidpunkt då andra försäkringar än de ovannämnda upphör att vara i kraft. Ministeriet skall också kunna bestämma den tidpunkt då försäkringar enligt trafikförsäkringslagen, patientskadelagen och olycksfallsförsäkringslagen träder ur kraft samt den tidpunkt då beståndet av försäkringar baserade på nämnda lagar överförs från det särskilda administrationsboet till att förvaltas av trafikförsäkringscentralen, patientförsäkringsföreningen och Olycksfallsförsäkringsanstaltens förbund. Vid överföringen av försäkringsbeståndet jämte tillgångar som svarar mot det skall i tillämpliga delar iaktas vad 16 kap. 3 § 1 — 3 mom. lagen om försäkringsbolag och 68 § 2 mom. lagen om utländska försäkringsbolag stadgar om överlåtelse av försäkringsbestånd. I övrigt skall såsom för närvarande 15 kap. 14 § lagen om försäkringsbolag iaktas i tillämpliga delar.

2. Ikraftträdande

De föreslagna lagarna avses träda i kraft den 1 januari 1997. Lagarna skall inte vara retroaktiva. De nya stadgandena kommer sålunda inte att tillämpas på likvidation eller konkurs som inleds före lagens ikraftträdande.

Med stöd av vad som anförts ovan föreläggs Riksdagen följande lagförslag:

1.

Lag**om ändring av trafikförsäkringslagen**

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i trafikförsäkringslagen av den 26 juni 1959 (279/59) 17 § 3 mom., sådant det lyder
i lag av den 16 april 1993 (361/93), samt
fogas till lagen nya 19 b — 19 e §§, som följer:

17 §

Trafikförsäkringscentralen är primärt ansvarig för trafikskador som i Finland orsakas av oförsäkrade eller oidentifierade motorfordon eller av motorfordon vilkas stadigvarande hemort inte är i Finland. Om försäkringsgivaren slutligen konstateras vara ersättningskyldig, har trafikförsäkringscentralen rätt att av försäkringsgivaren återfå det belopp som den har betalat ut. Dessutom skall centralen i samband med ett finländskt försäkringsbolags likvidation eller konkurs sköta utbetalningen av ersättningar sedan försäkringsbeståndet jämte mot detta svarande tillgångar har överförts till centralen samt även handha övriga uppgifter som stadgats i 15 kap. 14 § lagen om försäkringsbolag och i 49 § lagen om utländska försäkringsbolag (398/95). Gäller likvidationen eller konkursen ett utländskt försäkringsbolag vars hemstat hör till Europeiska ekonomiska samarbetsområdet vidtar centralens skyldighet att betala ut ersättningar dock vid den tidpunkt som ministeriet bestämmer. När centralen har betalat ersättning till den skadelidande, övergår dennes rätt till ersättning från administrations- eller konkursboet till centralen upp till det belopp som denna har betalat ut i ersättning.

4 kap.

Trafikförsäkring

19 b §

Försäkringar enligt denna lag upphör att gälla en månad efter det att försäkringstagaren fått vetskap om inledandet av försäkringsbolagets likvidation eller konkurs och om skyldigheten att inom den utsatta tiden teckna ny försäkring. Har försäkringstagaren inte dessförinnan tecknat försäkring i ett an-

nat försäkringsbolag anses han ha försummat sin försäkringsplikt enligt denna lag. Förvaltningen för det särskilda administrationsboet och för utländska försäkringsbolags del trafikförsäkringscentralen förpliktas att utan dröjsmål skriftligen underrätta försäkringstagarna om ovannämnda skyldighet att teckna försäkring i ett annat försäkringsbolag.

19 c §

Om för en ersättning enligt denna lag till följd av ett försäkringsbolags likvidation eller konkurs antingen delvis eller helt saknas säkerhet sedan tilläggsavgift enligt 10 kap. 7 § lagen om försäkringsbolag eventuellt har påförts försäkringstagarna, kan försäkringstagare förpliktas att betala tillskottspremie för trafikförsäkringen såsom denna paragraf stadgar. Vad som stadgas i denna paragraf gäller inte konsument eller en sådan näringsidkare som, med beaktande av arten och omfattningen av näringsverksamheten samt förhållandena i övrigt, i sin egenskap av försäkringsgivarens avtalspart kan jämställas med en konsument.

Tillskottspremie kan påföras sådan försäkringstagare som med stöd av ägande eller på andra grunder har utövat betydande inflytande på ett försäkringsbolags förvaltning, om bolaget vid bedrivandet av trafikförsäkring väsentligen underlåtit att iaktta bestämmelser eller föreskrifter om försäkringsrörelse eller i affärsverksamheten gjort sig skyldigt till brottsligt förfarande som inte kan betraktas som ringa. Den tillskottspremie som påförs enligt detta moment skall för varje enskild försäkringstagare vara lika stor som den ekonomiska nytta han fått.

Om tillskottspremie enligt 2 mom. inte räcker för att täcka den andel för vilken säkerheter saknas och om premierna för försäkring baserad på denna lag i genomsnitt har varit oskäligt låga i jämförelse med kostnaderna av försäkringarna och detta kan anses

ha bidragit väsentligt till att försäkringsbolaget försatts i likvidation eller konkurs, kan utöver premien enligt 2 mom. dessutom en tillskottspremie påföras de andra trafikförsäkringstagare i bolaget som fått väsentlig ekonomisk nytta av de alltför låga försäkringspremierna. Tillskottspremien enligt detta moment får dock för varje enskild försäkringstagares del vara högst lika stor som den ekonomiska nytta som han till följd av alltför låga försäkringspremier har fått under de tre år som föregått försäkringsbolagets likvidation eller konkurs.

Beslut om tillskottspremie, dess storlek och redovisningen av den fattas av trafikförsäkringscentralen. Ministeriet ger vid behov närmare föreskrifter om tillämpningen av detta moment. På debiterad tillskottspremie som förfallit till betalning och inte erlagts senast på förfallodag uppbärs dröjsmålsränta enligt räntesats som avses i 4 § 3 mom. räntelagen. Tillskottspremie jämte dröjsmålsränta får sökas ut utan dom eller beslut såsom stadgas i lagen om indrivning av skatter och avgifter i utsökningsväg (367/61).

19 d §

Om för en ersättning enligt denna lag till följd av ett försäkringsbolags likvidation eller konkurs antingen delvis eller helt saknas säkerhet sedan försäkringstagare har påförts tillskottspremie, skall de försäkringsbolag som bedriver trafikförsäkring gemensamt ansvara för ersättningen eller en del av den. Finansieringen av den andel för vilken säkerheter saknas sker genom att en årlig

garantiavgift uppbärs hos de försäkringsbolag som bedriver trafikförsäkring under debiteringsåret. Den merkostnad som garantiavgiften orsakar kan försäkringsbolaget inkludera i de trafikförsäkringspremier som förfaller till betalning.

Avgiftens storlek fastställs i proportion till försäkringsbolagets premieinkomst av trafikförsäkringen eller till en beräknad premieinkomst utgående från de risker som försäkringarna täcker. Avgiften får årligen utgöra högst två procent av ovan avsedd premieinkomst. Ministeriet utfärdar vid behov närmare föreskrifter om tillämpningen av detta moment.

På debiterad avgift och förskott på avgift som förfallit till betalning och inte erlagts senast på förfallodagen uppbärs dröjsmålsränta enligt räntesats som avses i 4 § 3 mom. räntelagen. Avgift och förskott på avgift samt dröjsmålsränta får sökas ut utan dom eller beslut såsom stadgas i lagen om indrivning av skatter och avgifter i utsökningsväg.

19 e §

Trafikförsäkringscentralen har efter det att ett försäkringsbolag försatts i likvidation eller konkurs rätt att av administrations- eller konkursboet erhålla den information som centralen behöver för att kunna sköta sina uppgifter enligt denna lag.

Denna lag träder i kraft den 199 .
Lagen tillämpas på likvidation eller konkurs som inleds efter lagens ikraftträdande.

2.

Lag**om ändring av patientskadelagen**

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i patientskadelagen av den 25 juli 1986 (585/86) 5 § 3 mom., sådant det lyder i lag
av den 17 mars 1995 (363/95), samt
fogas till lagen nya 5 a — 5 d §§, som följer:

5 §

Försäkringsgivare

Samtliga försäkringsbolag som bedriver patientförsäkringsrörelse i Finland skall höra till patientförsäkringsföreningen. Föreningen svarar för ersättningsverksamheten enligt denna lag och kan bevilja försäkringar för medlemsbolagens räkning. Föreningen ansvarar för skada då fall av underlåtenhet att ta försäkring föreligger samt bestämmer och uppbär i 4 § 2 mom. nämnd förhöjd försäkringspremie. Dessutom skall föreningen i samband med ett finländskt försäkringsbolags likvidation eller konkurs sköta utbetalningen av ersättningar sedan försäkringsbeståndet jämte mot detta svarande tillgångar har överförts till föreningen samt även handha övriga uppgifter som stadgats i 15 kap. 14 § lagen om försäkringsbolag och i 49 § lagen om utländska försäkringsbolag (398/95). Gäller likvidationen eller konkursen ett utländskt försäkringsbolag vars hemstat hör till Europeiska ekonomiska samarbetsområdet vidtar föreningens skyldighet att betala ut ersättningar dock vid den tidpunkt som ministeriet bestämmer. När föreningen har betalat ersättning till den skadelidande, övergår dennes rätt till ersättning från administrations- eller konkursboet till föreningen upp till det belopp som denna har betalat ut i ersättning.

5 a §

Upptagande av försäkring i ett annat försäkringsbolag

Försäkringar enligt denna lag upphör att gälla en månad efter det att försäkringstaga-

ren fått vetskap om inledandet av försäkringsbolagets likvidation eller konkurs och om skyldigheten att inom den utsatta tiden teckna ny försäkring. Har försäkringstagaren inte dessförinnan tecknat försäkring i ett annat försäkringsbolag anses han ha försummat sin försäkringsplikt enligt denna lag. Förvaltningen för det särskilda administrationsboet och för utländska försäkringsbolags del patientförsäkringsföreningen förpliktas att utan dröjsmål skriftligen underrätta försäkringstagarna om ovannämnda skyldighet att teckna försäkring i ett annat försäkringsbolag.

5 b §

Tillskottspremie

Om för en ersättning enligt denna lag till följd av ett försäkringsbolags likvidation eller konkurs antingen delvis eller helt saknas säkerhet sedan tilläggsavgift enligt 10 kap. 7 § lagen om försäkringsbolag eventuellt har påförts försäkringstagarna, kan försäkringstagare förpliktas att betala tillskottspremie för patientförsäkringen såsom denna paragraf stadgar. Vad som stadgas i denna paragraf gäller inte konsument eller en sådan näringsidkare som, med beaktande av arten och omfattningen av näringsverksamheten samt förhållandena i övrigt, i sin egenskap av försäkringsgivarens avtalspart kan jämföras med en konsument.

Tillskottspremie kan påföras sådan försäkringstagare som med stöd av ägande eller på andra grunder har utövat betydande inflytande på ett försäkringsbolags förvaltning, om bolaget vid bedrivandet av patientförsäkring väsentligen underlåtit att iaktta bestämmelser eller föreskrifter om försäkringsrörelse eller i affärsverksamheten gjort sig skyldigt till brottsligt förfarande som inte kan betraktas

som ringa. Den tillskottspremie som påförs enligt detta moment skall för varje enskild försäkringstagare vara lika stor som den ekonomiska nytta han fått.

Om tillskottspremie enligt 2 mom. inte räcker för att täcka den andel för vilken säkerheter saknas och om premierna för försäkring baserad på denna lag i genomsnitt har varit oskäligt låga i jämförelse med kostnaderna av försäkringarna och detta kan anses ha bidragit väsentligt till att försäkringsbolaget försatts i likvidation eller konkurs, kan utöver premien enligt 2 mom. dessutom en tillskottspremie påföras de andra patientförsäkringstagare i bolaget som fått väsentlig ekonomisk nytta av de alltför låga försäkringspremierna. Tillskottspremien enligt detta moment får dock för varje enskild försäkringstagares del vara högst lika stor som den ekonomiska nytta som han till följd av alltför låga försäkringspremier har fått under de tre år som föregått försäkringsbolagets likvidation eller konkurs.

Beslut om tillskottspremie, dess storlek och redovisningen av den fattas av patientförsäkringsföreningen. Ministeriet ger vid behov närmare föreskrifter om tillämpningen av detta moment. På debiterad tillskottspremie som förfallit till betalning och inte erlagts senast på förfallodagen uppbärs dröjsmålsränta enligt räntesats som avses i 4 § 3 mom. räntelagen. Tillskottspremie jämte dröjsmålsränta får sökas ut utan dom eller beslut såsom stadgas i lagen om indrivning av skatter och avgifter i utsökningsväg (367/61).

5 c §

Garantiavgift

Om för en ersättning enligt denna lag till följd av ett försäkringsbolags likvidation eller konkurs antingen delvis eller helt saknas säkerhet sedan försäkringstagare har på-

förts tillskottspremie, skall de försäkringsbolag som bedriver patientförsäkring gemensamt ansvara för ersättningen eller del av den. Finansieringen av den andel för vilken säkerheter saknas sker genom att en årlig garantiavgift uppbärs hos de försäkringsbolag som bedriver patientförsäkring under debiteringsåret. Den merkostnad som garantiavgiften orsakar kan försäkringsbolaget inkludera i de patientförsäkringspremier som förfaller till betalning.

Avgiftens storlek fastställs i proportion till försäkringsbolagets premieinkomst av patientförsäkringen eller till en beräknad premieinkomst utgående från de risker som försäkringarna täcker. Avgiften får årligen utgöra högst två procent av ovan avsedd premieinkomst. Ministeriet utfärdar vid behov närmare föreskrifter om tillämpningen av detta moment.

På debiterad avgift och förskott på avgift som förfallit till betalning och inte erlagts senast på förfallodagen uppbärs dröjsmålsränta enligt räntesats som avses i 4 § 3 mom. räntelagen. Avgift och förskott på avgift samt dröjsmålsränta får sökas ut utan dom eller beslut såsom stadgas i lagen om indrivning av skatter och avgifter i utsökningsväg.

5 d §

Rätt till uppgifter

Patientförsäkringsföreningen har efter det att ett försäkringsbolag försatts i likvidation eller konkurs rätt att av administrations- eller konkursboet erhålla den information som föreningen behöver för att kunna sköta sina uppgifter enligt denna lag.

Denna lag träder i kraft den 199 .
Lagen tillämpas på likvidation eller konkurs som inleds efter lagens ikraftträdande.

3.

Lag

om ändring av lagen om olycksfallsförsäkring

I enlighet med riksdagens beslut fogas till lagen den 20 augusti 1948 om olycksfallsförsäkring (608/48) nya 38 a — 38 d §§, som följer:

3 kap.

Försäkringsanstalter samt deras och försäkringstagares inbördes rättsförhållanden

38 a §

Obligatoriska försäkringar enligt denna lag upphör att gälla en månad efter det att försäkringstagaren fått vetskap om inledandet av försäkringsbolagets likvidation eller konkurs och om skyldigheten att inom den utsatta tiden teckna ny försäkring. Har försäkringstagaren inte dessförinnan tecknat försäkring i ett annat försäkringsbolag anses han ha försummat sin försäkringsplikt enligt denna lag. Förvaltning för det särskilda administrationsboet och för utländska försäkringsbolags del Olycksfallsförsäkringsanstaltens förbund förpliktas att utan dröjsmål skriftligen underrätta försäkringstagarna om ovannämnda skyldighet att teckna försäkring i ett annat försäkringsbolag.

38 b §

Om för en ersättning av obligatorisk försäkring enligt denna lag till följd av ett försäkringsbolags likvidation eller konkurs antingen delvis eller helt saknas säkerhet sedan tilläggsavgift enligt 10 kap. 7 § lagen om försäkringsbolag eventuellt har påförts försäkringstagarna, kan försäkringstagare förpliktas att betala tillskottspremie för olycksfallsförsäkringen såsom denna paragraf stadgar. Vad som stadgas i denna paragraf gäller inte konsument eller en sådan näringsidkare som, med beaktande av arten och omfattningen av näringsverksamheten samt förhållandena i övrigt, i sin egenskap av försäkringsgivarens avtalspart kan jämföras med en konsument.

Tillskottspremie kan påföras sådan försäkringstagare som med stöd av ägande eller på andra grunder har utövat betydande inflytan-

de på ett försäkringsbolags förvaltning, om bolaget vid bedrivandet av obligatorisk olycksfallsförsäkring som baserar sig på denna lag väsentligen underlåtit att iaktta bestämmelser eller föreskrifter om försäkringsrörelse eller i affärsverksamheten gjort sig skyldigt till brottsligt förfarande som inte kan betraktas som ringa. Den tillskottspremie som påförs enligt detta moment skall för varje enskild försäkringstagare vara lika stor som den ekonomiska nytta han fått.

Om tillskottspremie enligt 2 mom. inte räcker för att täcka den andel för vilken säkerheter saknas och om premierna för försäkring baserad på denna lag i genomsnitt har varit oskäligt låga i jämförelse med kostnaderna av försäkringarna och detta kan anses ha bidragit väsentligt till att försäkringsbolaget försatts i likvidation eller konkurs, kan utöver premien enligt 2 mom. dessutom en tillskottspremie påföras de andra försäkringstagare i bolaget som fått väsentlig ekonomisk nytta av de alltför låga försäkringspremierna. Tillskottspremien enligt detta moment får dock för varje enskild försäkringstagares del vara högst lika stor som den ekonomiska nytta som han till följd av alltför låga försäkringspremier har fått under de tre år som föregått försäkringsbolagets likvidation eller konkurs.

Beslut om tillskottspremie, dess storlek och redovisningen av den fattas av Olycksfallsförsäkringsanstaltens förbund. Ministeriet ger vid behov närmare föreskrifter om tillämpningen av detta moment. På debiterad tillskottspremie som förfallit till betalning och inte erlagts senast på förfalldagen uppställs dröjsmålsränta enligt räntesats som avses i 4 § 3 mom. räntelagen. Tillskottspremie jämte dröjsmålsränta får sökas ut utan dom eller beslut såsom stadgas i lagen om indrivning av skatter och avgifter i utskningsväg (367/61).

38 c §

Om för en ersättning av obligatorisk försäkring som baserar sig på denna lag till följd av ett försäkringsbolags likvidation eller konkurs antingen delvis eller helt saknas säkerhet sedan försäkringstagare har påförts tillskottspremie, skall de försäkringsbolag som bedriver nämnda försäkring gemensamt ansvara för ersättningen eller en del av den. Finansieringen av den andel för vilken säkerheter saknas sker genom att en årlig garantiavgift uppbärs hos de försäkringsbolag som bedriver på denna lag baserad obligatorisk olycksfallsförsäkring under debiteringsåret. Den merkostnad som garantiavgiften orsakar kan försäkringsbolaget inkludera i de olycksfallsförsäkringspremier som förfaller till betalning.

Avgiftens storlek fastställs i proportion till försäkringsbolaget premieinkomst av obligatoriska försäkringar enligt denna lag eller till en beräknad premieinkomst utgående från de risker som försäkringarna täcker. Avgiften får årligen utgöra högst två procent av ovan avsedd premieinkomst. Ministeriet utfärdar vid behov närmare föreskrifter om tillämpningen av detta moment.

På debiterad avgift och förskott på avgift som förfallit till betalning och inte erlagts senast på förfallodagen uppbärs dröjningsränta enligt räntesats som avses i 4 § 3 mom. räntelagen. Avgift och förskott på avgift samt dröjningsränta får sökas ut utan dom eller beslut såsom stadgas i lagen om indrivning av skatter och avgifter i utsköningsväg.

Olycksfallsförsäkringsanstaltens förbund skall i samband med ett finländskt försäkringsbolags likvidation eller konkurs sköta utbetalningen av ersättningar sedan försäkringsbeståndet jämte mot detta svarande tillgångar har överförts till förbundet samt även handha övriga uppgifter som stadgats i 15 kap. 14 § lagen om försäkringsbolag och i 49 § lagen om utländska försäkringsbolag (398/95). Gäller likvidationen eller konkursen ett utländskt försäkringsbolag vars hemstat hör till Europeiska ekonomiska samarbetsområdet vidtar förbundets skyldighet att betala ut ersättningar dock vid den tidpunkt som ministeriet bestämmer. När förbundet har betalat ersättning till den skadelidande, övergår dennes rätt till ersättning från administrations- eller konkursboet till förbundet upp till det belopp som denna har betalt ut i ersättning.

38 d §

Olycksfallsförsäkringsanstaltens förbund har efter det att ett försäkringsbolag försatts i likvidation eller konkurs rätt att av administrations- eller konkursboet erhålla den information som förbundet behöver för att kunna sköta sina uppgifter enligt denna lag.

Denna lag träder i kraft den 199 .

Lagen tillämpas på likvidation eller konkurs som inleds efter lagens ikraftträdande.

4.

Lag

om ändring av lagen om försäkringsbolag

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i lagen den 28 december 1979 om försäkringsbolag (1062/79) 10 kap. 2 § 3 mom. samt 15 kap. 10 § 3 mom. och 14 § 1 mom.,

av dessa lagrum 15 kap. 14 § 1 mom. sådant det lyder i lag av den 17 mars 1995 (389/95), samt

fogas till lagens 10 kap. 2 §, sådan den lyder delvis ändrad genom nämnda lag av den 17 mars 1995, ett nytt 4 mom., varvid de nuvarande 4 och 5 mom. blir 5 och 6 mom., som följer:

10 kap.

Bokslut och koncernbokslut

2 §

Ersättningsansvaret motsvarar med anledning av inträffade försäkringsfall utgående obetalda ersättnings och andra belopp samt -garantiavgiftspost för försäkringar baserade på trafikförsäkringslagen (279/59) och lagen om olycksfallsförsäkring (604/48) och ett för skaderika år riskteoretiskt beräknat utjämningsbelopp.

Försäkringsbolaget skall avsätta medel för garantiavgiftsposten med tanke på den betalningsskyldighet som avses i 19 d § trafikförsäkringslagen och 38 c § lagen om olycksfallsförsäkring på det sätt som ministeriet närmare föreskriver. Garantiavgiftsposten får endast användas för att uppfylla den ovan nämnda betalningsskyldigheten.

15 kap.

Likvidation och upplösning

10 §

Före den slutliga avvecklingen av det särskilda administrationsboet får utdelning ur detta äga rum endast med tillstånd av social och hälsovårdsministeriet. Ersättningar som baserar sig på trafikförsäkringslagen, patientskadlagen och lagen om olycksfallsförsäkring skall dock utbetalas i enlighet med dessa lagar. Förvaltningen för det särskilda administrationsboet har för detta ändamål rätt att uppta lån för att trygga ersättningsutbetalningen.

14 §

Om något avtal om överlåtelse av försäkringsbeståndet inte har nåtts och inte heller

något nytt bolag bildats inom ett år från likvidationens början, skall ministeriet bestämma den tidpunkt då andra försäkringar än de som baserar sig på trafikförsäkringslagen, patientskadlagen och lagen om olycksfallsförsäkring skall upphöra att vara i kraft samt den tidpunkt då beståndet av försäkringar baserade på nämnda lagar samt mot försäkringsbeståndet svarande tillgångar skall överföras från det särskilda administrationsboet till att förvaltas av trafikförsäkringscentralen, patientförsäkringsföreningen och Olycksfallsförsäkringsanstaltens förbund. Vid överföring av försäkringsbestånd jämte motsvarande tillgångar gäller i tillämpliga delar vad 16 kap. 3 § 1—3 mom. stadgar om överlåtelse av försäkringsbestånd. Utan hinder av vad som stadgas i 15 kap. 10 § skall en mot i 10 kap. 2 § nämnd garantiavgiftspost svarande proportionell andel av de tillgångar som utgör täckning för ansvarsskulden dock i första hand användas till förmån för dem som enligt ifrågavarande lagar är berättigade till ersättning. Därefter skall, om inte annat avtalas, det särskilda administrationsboets andra tillgångar än de nämnda förvandlas i pengar och fördelas mellan dem som på grund av försäkringsavtal äger rätt därtill, i förhållande till vars och ens andel i ansvarsskulden. Om det är fråga om ett försäkringsbolag som bedriver lagstadgad pensionsförsäkringsrörelse, skall det särskilda administrationsboets tillgångar så som social och hälsovårdsministeriet föreskriver, användas för de kostnader som orsakas av att liknande pensionskydd ordnas i ett annat försäkringsbolag. Härvid skall i första hand de kostnader minimeras som tillämpningen av 12 § 4 mom. lagen om pension för arbetstagare orsakar.

Denna lag träder i kraft den 199 .

Lagen tillämpas på likvidation eller konkurs som inleds efter lagens ikraftträdande.

5.

Lag**om ändring av 33 och 49 §§ lagen om utländska försäkringsbolag**

I enlighet med riksdagens beslut
ändras 33 § och 49 § 3 mom. lagen den 17 mars 1995 om utländska försäkringsbolag
(398/95), som följer:

33 §

Ansvarsskuld

Ett försäkringsbolag från tredje land skall för sin direkta försäkringsrörelse i Finland beräkna ansvarsskulden. Ansvarsskulden består av premieansvaret och ersättningsansvaret enligt 10 kap. 2 § 2—6 mom. lagen om försäkringsbolag.

49 §

Tillsättande av utredningsmän

Har likvidatorerna inte inom ett år efter det koncessionen upphörde fått till stånd ett avtal om överlåtelse av bolagets försäkringsbestånd enligt 66 § eller har försäkringsrörelsen annars inte likviderats inom denna tid, kan ministeriet bestämma vid vilken tidpunkt andra försäkringar än de som baserar sig på trafikförsäkringslagen (279/59),

patientskadelagen (585/86) och lagen om olycksfallsförsäkring (608/48) skall upphöra att vara i kraft samt vid vilken tidpunkt beståndet av försäkringar baserade på nämnda lagar samt mot försäkringsbeståndet svarande tillgångar skall överföras från det särskilda administrationsboet till att förvaltas av trafikförsäkringscentralen, patientförsäkringsföreningen och Olycksfallsförsäkringsanstalternas förbund. Vid överföring av försäkringsbestånd jämte motsvarande tillgångar i tillämpliga delar gäller vad 16 kap. 3 § 1—3 mom. lagen om försäkringsbolag och 68 § 2 mom. denna lag stadgar om överlåtelse av försäkringsbestånd. I övrigt iakttas i tillämpliga delar 15 kap. 14 § lagen om försäkringsbolag.

Denna lag träder i kraft den 199 .
Lagen tillämpas på likvidation eller konkurs som inleds efter lagens ikraftträdande.

Helsingfors den 15 november 1996

Republikens President

MARTTI AHTISAARI

Social- och hälsovårdsminister
Sinikka Mönkäre

1.

Lag**om ändring av trafikförsäkringslagen**

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i trafikförsäkringslagen av den 26 juni 1959 (279/59) 17 § 3 mom., sådant det lyder i lag av den 16 april 1993 (361/93), samt fogas till lagen nya 19 b — 19 e §§, som följer:

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

17 §

Trafikförsäkringscentralen är primärt ansvarig för trafikskador som i Finland orsakas av oförsäkrade eller oidentifierade motorfordon eller av motorfordon vilkas stadigvarande hemort inte är i Finland. Om försäkringsgivaren slutligen konstateras vara ersättningsskyldig, har trafikförsäkringscentralen rätt att av försäkringsgivaren återfå det belopp som den har betalat ut.

Trafikförsäkringscentralen är primärt ansvarig för trafikskador som i Finland orsakas av oförsäkrade eller oidentifierade motorfordon eller av motorfordon vilkas stadigvarande hemort inte är i Finland. Om försäkringsgivaren slutligen konstateras vara ersättningsskyldig, har trafikförsäkringscentralen rätt att av försäkringsgivaren återfå det belopp som den har betalat ut. Dessutom skall centralen i samband med ett finländskt försäkringsbolags likvidation eller konkurs sköta utbetalningen av ersättningar sedan försäkringsbeståndet jämte mot detta svarande tillgångar har överförts till centralen samt även handha övriga uppgifter som stadgats i 15 kap. 14 § lagen om försäkringsbolag och i 49 § lagen om utländska försäkringsbolag (398/95). Gäller likvidationen eller konkursen ett utländskt försäkringsbolag vars hemstat hör till Europeiska ekonomiska samarbetsområdet vidtar centralens skyldighet att betala ut ersättningar dock vid den tidpunkt som ministeriet bestämmer. När centralen har betalat ersättning till den skadelidande, övergår dennes rätt till ersättning från administrations- eller konkursboet till centralen upp till det belopp som denna har betalat ut i ersättning.

4 kap.

Trafikförsäkring

19 b §

Försäkringar enligt denna lag upphör att

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

gälla en månad efter det att försäkringstagaren fått vetskap om inledandet av försäkringsbolagets likvidation eller konkurs och om skyldigheten att inom den utsatta tiden teckna ny försäkring. Har försäkringstagaren inte dessförinnan tecknat försäkring i ett annat försäkringsbolag anses han ha försummat sin försäkringsplikt enligt denna lag. Förvaltningen för det särskilda administrationsboet och för utländska försäkringsbolags del trafikförsäkringscentralen förpliktas att utan dröjsmål skriffligen underrätta försäkringstagarna om ovannämnda skyldighet att teckna försäkring i ett annat försäkringsbolag.

19 c §

Om för en ersättning enligt denna lag till följd av ett försäkringsbolags likvidation eller konkurs antingen delvis eller helt saknas säkerhet sedan tilläggsavgift enligt 10 kap. 7 § lagen om försäkringsbolag eventuellt har påförts försäkringstagarna, kan försäkringstagare förpliktas att betala tillskottspremie för trafikförsäkringen såsom denna paragraf stadgar. Vad som stadgas i denna paragraf gäller inte konsument eller en sådan näringsidkare som, med beaktande av arten och omfattningen av näringsverksamheten samt förhållandena i övrigt, i sin egenskap av försäkringsgivarens avtalspart kan jämföras med en konsument.

Tillskottspremie kan påföras sådan försäkringstagare som med stöd av ägande eller på andra grunder har utövat betydande inflytande på ett försäkringsbolags förvaltning, om bolaget vid bedrivandet av trafikförsäkring väsentligen underlåtit att iaktta bestämmelser eller föreskrifter om försäkringsrörelse eller i affärsverksamheten gjort sig skyldigt till brottsligt förfarande som inte kan betraktas som ringa. Den tillskottspremie som påförs enligt detta moment skall för varje enskild försäkringstagare vara lika stor som den ekonomiska nytta han fått.

Om tillskottspremie enligt 2 mom. inte räcker för att täcka den andel för vilken säkerheter saknas och om premierna för försäkring baserad på denna lag i genomsnitt har varit oskäligt låga i jämförelse med kostnaderna av försäkringarna och detta kan anses ha bidragit väsentligt till att försäkringsbolaget försatts i likvidation eller konkurs, kan utöver premien enligt 2 mom. dessutom

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

en tillskottspremie påföras de andra trafikförsäkringstagare i bolaget som fått väsentlig ekonomisk nytta av de alltför låga försäkringspremierna. Tillskottspremien enligt detta moment får dock för varje enskild försäkringstagares del vara högst lika stor som den ekonomiska nytta som han till följd av alltför låga försäkringspremier har fått under de tre år som föregått försäkringsbolagets likvidation eller konkurs.

Beslut om tillskottspremie, dess storlek och redovisningen av den fattas av trafikförsäkringscentralen. Ministeriet ger vid behov närmare föreskrifter om tillämpningen av detta moment. På debiterad tillskottspremie som förfallit till betalning och inte erlagts senast på förfallodagen uppbärs dröjsmålsränta enligt räntesats som avses i 4 § 3 mom. räntelagen. Tillskottspremie jämte dröjsmålsränta får sökas ut utan dom eller beslut såsom stadgas i lagen om indrivning av skatter och avgifter i utsökningsväg (367/61).

19 d §

Om för ersättning enligt denna lag till följd av ett försäkringsbolags likvidation eller konkurs antingen delvis eller helt saknas säkerhet sedan försäkringstagare har påförts tillskottspremie, skall de försäkringsbolag som bedriver trafikförsäkring gemensamt ansvara för ersättningen eller en del av den. Finansieringen av den andel för vilken säkerheter saknas sker genom att en årlig garantiavgift uppbärs hos de försäkringsbolag som bedriver trafikförsäkring under debiteringsåret. De merkostnad som garantiavgiften orsakar kan försäkringsbolaget inkludera i de trafikförsäkringspremier som förfaller till betalning.

Avgiftens storlek fastställs i proportion till försäkringsbolagets premieinkomst av trafikförsäkringen eller till en beräknad premieinkomst utgående från de risker som försäkringarna täcker. Avgiften får årligen utgöra högst två procent av ovan avsedd premieinkomst. Ministeriet utfärdar vid behov närmare föreskrifter om tillämpningen av detta moment.

På debiterad avgift och förskott på avgift som förfallit till betalning och inte erlagts senast på förfallodagen uppbärs dröjsmålsränta enligt räntesats som avses i 4 § 3

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

mom. räntelagen. Avgift och förskott på avgift samt dröjsmålsränta får sökas ut utan dom eller beslut såsom stadgas i lagen om indrivning av skatter och avgifter i utsköningsväg.

19 e §

Trafikförsäkringscentralen har efter det att ett försäkringsbolag försatts i likvidation eller konkurs rätt att av administrations- eller konkursboet erhålla den information som centralen behöver för att kunna sköta sina uppgifter enligt denna lag.

Denna lag träder i kraft den 199 .

Lagen tillämpas på likvidation eller konkurs som inleds efter lagens ikraftträdande.

2.

Lag

om ändring av patientskadelagen

I enlighet med riksdagens beslut *ändras* i patientskadelagen av den 25 juli 1986 (585/86) 5 § 3 mom., sådant det lyder i lag av den 17 mars 1995 (363/95), samt *fogas* till lagen nya 5 a — 5 d §§, som följer:

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

5 §

Försäkringsgivare

Samtliga försäkringsbolag som bedriver patientförsäkringsrörelse i Finland skall höra till patientförsäkringsföreningen. Föreningen svarar för ersättningsverksamheten enligt denna lag och kan bevilja försäkringar för medlemsbolagens räkning. Föreningen ansvarar för skada då fall av underlåtenhet att ta försäkring föreligger samt bestämmer och uppbär i 4 § 2 mom. nämnd förhöjd försäkringspremie.

Samtliga försäkringsbolag som bedriver patientförsäkringsrörelse i Finland skall höra till patientförsäkringsföreningen. Föreningen svarar för ersättningsverksamheten enligt denna lag och kan bevilja försäkringar för medlemsbolagens räkning. Föreningen ansvarar för skada då fall av underlåtenhet att ta försäkring föreligger samt bestämmer och uppbär i 4 § 2 mom. nämnd förhöjd försäkringspremie. Dessutom skall föreningen i samband med ett finländskt försäkringsbolags likvidation eller konkurs sköta utbetalningen av ersättningar sedan försäkringsbeståndet jämt mot detta svarande tillgångar har överförs till föreningen samt även hand-

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

ha övriga uppgifter som stadgats i 15 kap. 14 § lagen om försäkringsbolag och i 49 § lagen om utländska försäkringsbolag (398/95). Gäller likvidationen eller konkursen ett utländskt försäkringsbolag vars hemstat hör till Europeiska ekonomiska samarbetsområdet vidtar föreningens skyldighet att betala ut ersättningar dock vid den tidpunkt som ministeriet bestämmer. När föreningen har betalat ersättning till den skadelidande, övergår dennes rätt till ersättning från administrations- eller konkursboet till föreningen upp till det belopp som denna har betalat ut i ersättning.

5 a §

Upptagande av försäkring i ett annat försäkringsbolag

Försäkringar enligt denna lag upphör att gälla en månad efter det att försäkringstagaren fått vetskap om inledandet av försäkringsbolagets likvidation eller konkurs och om skyldigheten att inom den utsatta tiden teckna ny försäkring. Har försäkringstagaren inte dessförinnan tecknat försäkring i ett annat försäkringsbolag anses han ha försummat sin försäkringsplikt enligt denna lag. Förvaltningen för det särskilda administrationsboet och för utländska försäkringsbolags del patientförsäkringsföreningen förpliktas att utan dröjsmål skriftligen underrätta försäkringstagarna om ovannämnda skyldighet att teckna försäkring i ett annat försäkringsbolag.

5 b §

Tillskottspremie

Om för en ersättning enligt denna lag till följd av ett försäkringsbolags likvidation eller konkurs antingen delvis eller helt saknas säkerhet sedan tilläggsavgift enligt 10 kap. 7 § lagen om försäkringsbolag eventuellt har påförts försäkringstagarna, kan försäkringstagare förpliktas att betala tillskottspremie för patientförsäkringen såsom denna paragraf stadgar. Vad som stadgas i denna paragraf gäller inte konsument eller en sådan näringsidkare som, med beaktande av arten

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

och omfattningen av näringsverksamheten samt förhållandena i övrigt, i sin egenskap av försäkringsgivarens avtalspart kan jämföras med en konsument.

Tillskottspremie kan påföras sådan försäkringstagare som med stöd av ägande eller på andra grunder har utövat betydande inflytande på ett försäkringsbolags förvaltning, om bolaget vid bedrivandet av patientförsäkring väsentligen underlåtit att iaktta bestämmelser eller föreskrifter om försäkringsrörelse eller i affärsverksamheten gjort sig skyldigt till brottsligt förfarande som inte kan betraktas som ringa. Den tillskottspremie som påförs enligt detta moment skall för varje enskild försäkringstagare vara lika stor som den ekonomiska nytta han fått.

Om tillskottspremie enligt 2 mom. inte räcker för att täcka den andel för vilken säkerheter saknas och om premierna för försäkring baserad på denna lag i genomsnitt har varit oskäligt låga i jämförelse med kostnaderna av försäkringarna och detta kan anses ha bidragit väsentligt till att försäkringsbolaget försatts i likvidation eller konkurs, kan utöver premien enligt 2 mom. dessutom en tillskottspremie påföras de andra patientförsäkringstagare i bolaget som fått väsentlig ekonomisk nytta av de alltför låga försäkringspremierna. Tillskottspremien enligt detta moment får dock för varje enskild försäkringstagares del vara högst lika stor som den ekonomiska nytta som han till följd av alltför låga försäkringspremier har fått under de tre år som föregått försäkringsbolagets likvidation eller konkurs.

Beslut om tillskottspremie, dess storlek och redovisningen av den fattas av patientförsäkringsföreningen. Ministeriet ger vid behov närmare föreskrifter om tillämpningen av detta moment. På debiterad tillskottspremie som förfallit till betalning och inte erlagts senast på förfallodagen uppbärs dröjsmålsränta enligt räntesats som avses i 4 § 3 mom. räntelagen. Tillskottspremie jämte dröjsmålsränta får sökas ut utan dom eller beslut såsom stadgas i lagen om indrivning av skatter och avgifter i utsökningsväg (367/61).

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

5 c §

Garantiavgift

Om för en ersättning enligt denna lag till följd av ett försäkringsbolags likvidation eller konkurs antingen delvis eller helt saknas säkerhet sedan försäkringstagare har påförts tillskottspremie, skall de försäkringsbolag som bedriver patientförsäkring gemensamt ansvara för ersättningen eller del av den. Finansieringen av den andel för vilken säkerheter saknas sker genom att en årlig garantiavgift uppbärs hos de försäkringsbolag som bedriver patientförsäkring under debiteringsåret. Den merkostnad som garantiavgiften orsakar kan försäkringsbolaget inkludera i de patientförsäkringspremier som förfaller till betalning.

Avgiftens storlek fastställs i proportion till försäkringsbolagets premieinkomst av patientförsäkringen eller till en beräknad premieinkomst utgående från de risker som försäkringarna täcker. Avgiften får årligen utgöra högst två procent av ovan avsedd premieinkomst. Ministeriet utfärdar vid behov närmare föreskrifter om tillämpningen av detta moment.

På debiterad avgift och förskott på avgift som förfallit till betalning och inte erlagts senast på förfallodagen uppbärs dröjsmålsränta enligt räntesats som avses i 4 § 3 mom. räntelagen. Avgift och förskott på avgift samt dröjsmålsränta får sökas ut utan dom eller beslut såsom stadgas i lagen om indrivning av skatter och avgifter i utskönningsväg.

5 d §

Rätt till uppgifter

Patientförsäkringsföreningen har efter det att ett försäkringsbolag försatts i likvidation eller konkurs rätt att av administrations- eller konkursboet erhålla den information som föreningen behöver för att kunna sköta sina uppgifter enligt denna lag.

Denna lag träder i kraft den 199 .

Lagen tillämpas på likvidation eller konkurs som inleds efter lagens ikraftträdande.

3.

Lag**om ändring av lagen om olycksfallsförsäkring**

I enlighet med riksdagens beslut fogas till lagen den 20 augusti 1948 om olycksfallsförsäkring (608/48) nya 38 a —38 d § som följer:

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

3 kap.

Försäkringsanstalterna samt deras försäkringstagares inbördes rättsförhållanden

38 a §

Obligatoriska försäkringar enligt denna lag upphör att gälla en månad efter det att försäkringstagaren fått vetskap om inledandet av försäkringsbolagets likvidation eller konkurs och om skyldigheten att inom den utsatta tiden teckna ny försäkring. Har försäkringstagaren inte dessförinnan tecknat försäkring i ett annat försäkringsbolag anses han ha försummat sin försäkringsplikt enligt denna lag. Förvaltning för det särskilda administrationsboet och för utländska försäkringsbolags del Olycksfallsförsäkringsanstalternas förbund förpliktas att utan dröjsmål skriftligen underrätta försäkringstagarna om ovannämnda skyldighet att teckna försäkring i ett annat försäkringsbolag.

38 b §

Om för en ersättning av obligatorisk försäkring enligt denna lag till följd av ett försäkringsbolags likvidation eller konkurs antingen delvis eller helt saknas säkerhet sedan tilläggsavgift enligt 10 kap. 7 § lagen om försäkringsbolag eventuellt har påförts försäkringstagarna, kan försäkringstagare förpliktas att betala tillskottspremie för olycksfallsförsäkringen såsom denna paragraf stadgar. Vad som stadgas i denna paragraf gäller inte konsument eller en sådan näringsidkare som, med beaktande av arten och omfattningen av näringsverksamheten samt förhållandena i övrigt, i sin egenskap av försäk-

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

ringsgivarens avtalspart kan jämställas med en konsument.

Tillskottspremie kan påföras sådan försäkringstagare som med stöd av ägande eller på andra grunder har utövat betydande inflytande på ett försäkringsbolags förvaltning, om bolaget vid bedrivandet av obligatorisk olycksfallsförsäkring som baserar sig på denna lag väsentligen underlåtit att iakttä bestämmler eller föreskrifter om försäkringsrörelse eller i affärsverksamheten gjort sig skyldigt till brottsligt förfarande som inte kan betraktas som ringa. Den tillskottspremie som påförs enligt detta moment skall för varje enskild försäkringstagare vara lika stor som den ekonomiska nytta han fått.

Om tillskottspremie enligt 2 mom. inte räcker för att täcka den andel för vilken säkerheter saknas och om premierna för försäkring baserad på denna lag i genomsnitt har varit oskäligt låga i jämförelse med kostnaderna av försäkringarna och detta kan anses ha bidragit väsentligt till att försäkringsbolaget försatts i likvidation eller konkurs, kan utöver premien enligt 2 mom. dessutom en tillskottspremie påföras de andra försäkringstagare i bolaget som fått väsentlig ekonomisk nytta av de alltför låga försäkringspremierna. Tillskottspremien enligt detta moment får dock för varje enskild försäkringstagares del vara högst lika stor som den ekonomiska nytta som han till följd av alltför låga försäkringspremier har fått under de tre år som föregått försäkringsbolagets likvidation eller konkurs.

Beslut om tillskottspremie, dess storlek och redovisning fattas av Olycksfallsförsäkringsanstaltens förbund. Ministeriet ger vid behov närmare föreskrifter om tillämpningen av detta moment. På utdebiterad tillskottspremie som förfallit till betalning och inte erlagts senast förfallodag uppbärs dröjsmålsränta enligt räntesats som avses i 4 § 3 mom. räntelagen. Tillskottspremie jämte dröjsmålsränta får utmätas utan dom eller utslag på så sätt vad som stadgas i lagen om utsökning av skatter och avgifter (367/61).

38 c §

Om för en ersättning av obligatorisk försäkring som baserar sig på denna lag till följd av ett försäkringsbolags likvidation eller konkurs antingen delvis eller helt sak-

*Gällande lydelse**Föreslagen lydelse*

nas säkerhet sedan försäkringstagare har påförts tillskottspremie, skall de försäkringsbolag som bedriver nämnda försäkring gemensamt ansvara för ersättningen eller en del av den. Finansieringen av den andel för vilken säkerheter saknas sker genom att en årlig garantiavgift uppbärs hos de försäkringsbolag som bedriver på denna lag baserad obligatorisk olycksfallsförsäkring under debiteringsåret. Den merkostnad som garantiavgiften orsakar kan försäkringsbolaget inkludera i de olycksfallsförsäkringspremier som förfaller till betalning.

Avgiftens storlek fastställs i proportion till försäkringsbolaget premieinkomst av obligatoriska försäkringar enligt denna lag eller till en beräknad premieinkomst utgående från de risker som försäkringarna täcker. Avgiften får årligen utgöra högst två procent av ovan avsedd premieinkomst. Ministeriet utfärdar vid behov närmare föreskrifter om tillämpningen av detta moment.

På debiterad avgift och förskott på avgift som förfallit till betalning och inte erlagts senast på förfallodagen uppbärs dröjsmålsränta enligt räntesats som avses i 4 § 3 mom. räntelagen. Avgift och förskott på avgift samt dröjsmålsränta får sökas ut utan dom eller beslut såsom stadgas i lagen om indrivning av skatter och avgifter i utsköningsväg.

Olycksfallsförsäkringsanstalternas förbund skall i samband med ett finländskt försäkringsbolags likvidation eller konkurs sköta utbetalningen av ersättningar sedan försäkringsbeståndet jämte mot detta svarande tillgångar har överförts till förbundet samt även handha övriga uppgifter som stadgats i 15 kap. 14 § lagen om försäkringsbolag och i 49 § lagen om utländska försäkringsbolag (398/95). Gäller likvidationen eller konkursen ett utländskt försäkringsbolag vars hemstat hör till Europeiska ekonomiska samarbetsområdet vidtar förbundets skyldighet att betala ut ersättningar dock vid den tidpunkt som ministeriet bestämmer. När förbundet har betalat ersättning till den skadelidande, övergår dennes rätt till ersättning från administrations- eller konkursboet till förbundet upp till det belopp som denna har betalt ut i ersättning.

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

38 d §

Olycksfallsförsäkringsanstaltens förbund har efter det att ett försäkringsbolag försatts i likvidation eller konkurs rätt att av administrations- eller konkursboet erhålla den information som förbundet behöver för att kunna sköta sina uppgifter enligt denna lag.

*Denna lag träder i kraft den 199 .
Lagen tillämpas på likvidation eller konkurs som inleds efter lagens ikraftträdande.*

4.

Lag

om ändring av lagen om försäkringsbolag

I enlighet med riksdagens beslut *ändras* i lagen den 28 december 1979 om försäkringsbolag (1062/79) 10 kap. 2 § 3 mom. samt 15 kap. 10 § 3 mom. och 14 § 1 mom., av dessa lagrum 15 kap. 14 § 1 mom. sådant det lyder i lag av den 17 mars 1995 (389/95), samt *fogas* till lagens 10 kap. 2 §, sådan den lyder delvis ändrad genom nämnda lag av den 17 mars 1995, ett nytt 4 mom., varvid de nuvarande 4 och 5 mom. blir 5 och 6 mom., som följer:

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

10 kap.

Bokslut och koncernbokslut

2 §

Ersättningsansvaret motsvarar med anledning av inträffade försäkringsfall utgående obetalda ersättnings och andra belopp samt ett för skaderika år riskteoretiskt beräknat utjämningsbelopp.

Ersättningsansvaret motsvarar med anledning av inträffade försäkringsfall utgående obetalda ersättnings och andra belopp samt garantiavgiftspost för försäkringar baserade på trafikförsäkringslagen (279/59) och lagen om olycksfallsförsäkring (604/48) och ett för skaderika år riskteoretiskt beräknat utjämningsbelopp.

Försäkringsbolaget skall avsätta medel för garantiavgiftsposten med tanke på den betalningsskyldighet som avses i 19 d § trafikförsäkringslagen och 38 c § lagen om olycks-

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

fallsförsäkring på det sätt som ministeriet närmare föreskriver. Garantiavgiftsposten får endast användas för att uppfylla den ovan nämnda betalningsskyldigheten.

15 kap.

Likvidation och upplösning

10 §

Före den slutliga avvecklingen av det särskilda administrationsboet får utdelning ur detta äga rum endast med tillstånd av social och hälsovårdsministeriet.

Före den slutliga avvecklingen av det särskilda administrationsboet får utdelning ur detta äga rum endast med tillstånd av social och hälsovårdsministeriet. Ersättningar som baserar sig på trafikförsäkringslagen, patientskadlagen och lagen om olycksfallsförsäkring skall dock utbetalas i enlighet med dessa lagar. Förvaltningen för det särskilda administrationsboet har för detta ändamål rätt att uppta lån för att trygga ersättningsutbetalningen.

14 §

Om något avtal om överlåtelse av försäkringsbeståndet inte har nåtts och inte heller något nytt bolag bildats inom ett år från likvidationens början, skall social och hälsovårdsministeriet bestämma den tidpunkt då försäkringarna skall upphöra att vara i kraft. Därefter skall det särskilda administrationsboets tillgångar, om inte annat avtalas, förvandlas i pengar och fördelas mellan dem som på grund av försäkringsavtal äger rätt därtill, i förhållande till vars och ens andel i ansvarsskulden. När det är fråga om ett försäkringsbolag som bedriver lagstadgad pensionsförsäkringsrörelse, skall det särskilda administrationsboets tillgångar, så som social och hälsovårdsministeriet föreskriver, användas för de kostnader som orsakas av att likande pensionsskydd ordnas i ett annat försäkringsbolag. Härvid skall i första hand de kostnader minimeras som tillämpningen av 12 § 4 mom. lagen om pension för arbetstagare orsakar.

14 §

Om något avtal om överlåtelse av försäkringsbeståndet inte har nåtts och inte heller något nytt bolag bildats inom ett år från likvidationens början, skall ministeriet bestämma den tidpunkt då andra försäkringar än de som baserar sig på trafikförsäkringslagen, patientskadlagen och lagen om olycksfallsförsäkring skall upphöra att vara i kraft samt den tidpunkt då beståndet av försäkringar baserade på nämnda lagar samt mot försäkringsbeståndet svarande tillgångar skall överföras från det särskilda administrationsboet till att förvaltas av trafikförsäkringscentralen, patientförsäkringsföreningen och Olycksfallsförsäkringsanstaltens förbund. Vid överföring av försäkringsbestånd jämte motsvarande tillgångar gäller i tillämpliga delar vad 16 kap. 3 § 1—3 mom. stadgar om överlåtelse av försäkringsbestånd. Utan hinder av vad som stadgas i 15 kap. 10 § skall en mot i 10 kap. 2 § nämnd garantiavgiftspost svarande proportionell andel av de tillgångar som utgör täckning för ansvarsskulden dock i första hand användas till förmån för dem som enligt ifrågavarande lagar är berättigade till ersättning. Därefter skall, det särskilda administrationsboets tillgångar, om

*Gällande lydelse**Föreslagen lydelse*

inte annat avtalas, förvandlas i pengar och fördelas mellan dem som på grund av försäkringsavtal äger rätt därtill, i förhållande till vars och ens andel i ansvarsskulden. Om det är fråga om ett försäkringsbolag som bedriver lagstadgad pensionsförsäkringsrörelse, skall det särskilda administrationsboets tillgångar, så som social och hälsovårdsministeriet föreskriver, användas för de kostnader som orsakas av att liknande pensionsskydd ordnas i ett annat försäkringsbolag. Härvid skall i första hand de kostnader minimeras som tillämpningen av 12 § 4 mom. lagen om pension för arbetstagare orsakar.

*Denna lag träder i kraft den 199 .
Lagen tillämpas på likvidation eller konkurs som inleds efter lagens ikraftträdande.*

5.**Lag****om ändring av 33 och 49 § lagen om utländska försäkringsbolag**

I enlighet med riksdagens beslut ändras 33 och 49 § 3 mom. lagen den 17 mars 1995 om utländska försäkringsbolag (398/95), som följer:

*Gällande lydelse**Föreslagen lydelse***33 §***Ansvarsskuld*

Ett försäkringsbolag från tredje land skall för sin direkta försäkringsrörelse i Finland beräkna ansvarsskulden. Ansvarsskulden består av premieansvaret och ersättningsansvaret enligt 10 kap. 2 § 2—5 mom. lagen om försäkringsbolag.

Ett försäkringsbolag från tredje land skall för sin direkta försäkringsrörelse i Finland beräkna ansvarsskulden. Ansvarsskulden består av premieansvaret och ersättningsansvaret enligt 10 kap. 2 § 2—6 mom. lagen om försäkringsbolag.

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

49 §

Tillsättande av utredningsmän

Har likvidatorerna inte inom *två* efter det koncessionen upphörde fått till stånd ett avtal om överlåtelse av bolagets försäkringsbestånd enligt 66 § eller har försäkringsrörelsen annars inte likviderats inom denna tid, kan ministeriet bestämma vid vilken tidpunkt bolagets försäkringar skall upphöra att vara i kraft. I övrigt iakttas i tillämpliga delar 15 kap. 14 § lagen om försäkringsbolag.

Har likvidatorerna inte inom *ett år* efter det koncessionen upphörde fått till stånd ett avtal om överlåtelse av bolagets försäkringsbestånd enligt 66 § eller har försäkringsrörelsen annars inte likviderats inom denna tid, kan ministeriet bestämma vid vilken tidpunkt *andra försäkringar än de som baserar sig på trafikförsäkringslagen (279/59), patientskadlagen (585/86) och lagen om olycksfallsförsäkring (608/48)* skall upphöra att vara i kraft *samt vid vilken tidpunkt beståndet av försäkringar baserade på nämnda lagar samt mot försäkringsbeståndet svarande tillgångar skall överföras från det särskilda administrationsboet till att förvaltas av trafikförsäkringscentralen, patientförsäkringsföreningen och Olycksfallsförsäkringsanstaltens förbund. Vid överföring av försäkringsbestånd jämte motsvarande tillgångar i tillämpliga delar gäller vad 16 kap. 3 § 1—3 mom. lagen om försäkringsbolag och 68 § 2 mom. denna lag stadgar om överlåtelse av försäkringsbestånd. I övrigt iakttas i tillämpliga delar 15 kap. 14 § lagen om försäkringsbolag.*

Denna lag träder i kraft den 199 .

Lagen tillämpas på likvidation eller konkurs som inleds efter lagens ikraftträdande.